

Павло Гай-Нижник

ВІДЧУТТЯ

п о е з і я

Павло ГАЙ-НИЖНИК

ВІДЧУТТЯ

П О Е З І Я

УДК 82-143
ББК 84 (4УКР-43АК)
Г 48

Гай-Нижник Павло.
Відчуття: Поезія. – К.: Крок, 2019. – 150 с.

Г 48

До нової збірки поезій лауреата Міжнародної літературної премії ім. І. Кошелівця П. Гай-Нижника увійшли вірші, написані автором у 2015–2019 рр. «Відчуття» – четверта особиста збірка поезій автора. Попередніми були поетичні збірки: «Згадуй мене... Лірика кохання» (Київ, 2006), «Смак свободи... Лірика життя» (Київ, 2009) та «Плинність» (Київ, 2015).

ISBN

ББК 84 (4УКР-43АК)

© П.Гай-Нижник, 2019

ВІЙНА

Війна – без краю, з усіма усіх...
Там в танку смерті тріумфує зло
І править тризну цілковитий гріх,
А очі різке збагряніле тло
І заливає сіллю... Сліз людських...
Кривавий молот б'є життя як скло,
Витрощуючи душі з мук плотських,
Чавить дихання й розкидає на дно
Кришталіки буття. В війні німіє сміх,
В ній навкруги все плачем розсікло
І ціпеніє жах у вирвах втрат і лих...

В горнілі бойовищ рождається й тепло
Героїв миру, жар сердець живих
І дух гартується. Любові джерело
Живить нетлінність цінностей святих
І силу лицарів. В борні все верх брало
Лиш Світла Воїнство і Істин вікових.
У вічній боротьбі мечем є лиш добро
Й кується щит замиреннь світових.

Павло Гай-Нижник
3 січня 2015 р.

ВІЙНА

Війна – без краю, з усіма усіх...
Там в танку смерті тріумфує зло
І править тризну цілковитий гріх,
А очі різке збагряніле тло
І заливає сіллю... Сліз людських...
Кривавий молот б'є життя як скло,
Витрощуючи душі з мук плотських,
Чавить дихання й розкидає на дно
Кришталіки буття. В війні німіє сміх,
В ній навкруги все плачем розсікло
І ціпеніє жах у вирвах втрат і лих...

В горнілі бойовищ рождається й тепло
Героїв миру, жар сердець живих
І дух гартується. Любові джерело
Живить нетлінність цінностей святих
І силу лицарів. В борні все верх брало
Лиш Світла Воїнство і Істин вікових.
У вічній боротьбі мечем є лиш добро
Й кується щит замиреннь світових.

Павло Гай-Нижник
3 січня 2015 р.

ВІЙНА

Війна – без краю, з усіма усіх...
Там в танку́ смерті тріумфує зло
І править тризну цілковитий гріх,
А очі ріже збагрянїле тло
І заливає сіллю... Сліз людських...
Кривавий молот б'є життя як скло,
Витро́щуючи душі з мук плотських,
Чавить дихання й розкида на дно
Кришталіки буття. В війні німіє сміх,
В ній навкруги все плачем розсікло
І ціпеніє жах у вирвах втрат і лих...
В горнилі бойовищ роджається й тепло́
Героїв миру, жар сердець живих
І дух гартується. Любові джерело
Живить нетлінність цінностей святих
І силу лицарів. В борні все верх брало́
Лиш Світла Воїнство і Істин вікових.
У вічній боротьбі мечем є лиш добро
Й кується щит замирень світових.

3 січня 2015 р.

ПОРА ВЕСНИ, КОХАНА...

Зоріють ночі, сяють дні...
 Нам би дожити до весни, кохана.
 Де води гратимуть чудні
 Й земля у квітах дивини зацілувана.

В неопалимій купині
 Нам би любитись без війни, чекана.
 Не попектись б у вогні
 Серцями, де згорять вони. Осанна.

Прозріти б й вийти з осені
 Нам із коханням, без вини, бажана.
 Там барви б віднайти ясні
 Й купель любові, що у сні заколихана.

Летять сніги засріблені...
 Кризь час, як зможеш, зазирни, жадана,
 Та попри вітри крижані
 Розгледь в хуртовині зими як зрана

Заграють сяйвом промені.
 Як дзвін струни і сила нездоланна
 Звеселять щастям мовчазні
 Тайни життя. Нам би сягнуть весни, кохана.

Павло Гай-Нижник

ПОРА ВЕСНИ, КОХАНА...

Зоріють ночі, сяють дні...
Нам би дожити до весни, кохана.
Де води гратимуть чудні
Й земля у квітах дивини зацілувана.

В неопалимій купині
Нам би любитись без війни, чекана.
Не попектись б у вогні
Серцями, де згорять вони. Осанна.

Прозріти б й вийти з осені
Нам із коханням, без вини, бажаана.
Там барви б віднайти ясні
Й купель любові, що у сні заколихана.

Летять сніги засріблені...
Крізь час, як зможеш, зазирни, жадаана,
Та попри вітри крижані
Розгледь в хуртовині зими як зрана

Заграють сяйвом промені.
Як дзвін струни і сила нездоланна
Звеселять щастям мовчазні
Тайни життя. Нам би сягнуть весни, кохана.

9 січня 2015 р.

Матриця

Наш Всесвіт – бульбашка в долонях Бога,
А світ земний – кулька блакиті гри дітей
Його науки. Він диригент. Він – ноги і дорога
Буття щоденного, молекул, атомів, людей
І космосу зірок... Свята пересторога:
Бурлінь життя закута в ланцюги смертей
Є світлом злуки. Все йде до порога
До «до» і «після» злету дихання ідей,
В останній крок. Насправді доля – вбога,
Жертва спонуки вищих сил речей
З роси, сльози і крові духу. Року перемога –
Тріумф народження і праху апогей.

Павло Гай-Нижник

МАТРИЦЯ

Наш Всесвіт – бульбашка в долонях Бога,
А світ земний – кулька блакиті гри дітей
Його науки. Він диригент. Він – ноти і дорога
Буття щоденного, молекул, атомів, людей
І космосу зірок... Свята пересторога:
Бурлінь життя закута в ланцюги смертей
Є світлом злуки. Все йде до порога
До «до» і «після» злету дихання ідей,
В останній крок. Насправді доля – вбога,
Жертва спонуки вищих сил речей
З роси, сльози і крові духу. Року перемога –
Тріумф народження і праху апогей.

8 березня 2015 р.

Павло Гай-Нижник

СПОКУТА ЛЮДСТВА – УСМІШКА ДИТИНИ

У щебетанні куль не чутно плач дитини,
А реготання вбивць – спів арій на заклання.
Їх муза – кров й гарматні блювотини...
В моралістичній діарей сенс – послання
Про зкурвлення любові. Тихі днини
Живуть в труні облудного пізнання...
Освітній декаданс у мареннях людини
Живить нігілістичне мавпування
Й згодовує юрбі спотворені доктрини
Про сенс речей і спосіб поглинання
Часу і простору без відчуття провини...
Який у смерті колір? Неживий. Конання,
Прозоре і порожнє, вигляда з-за спини
Невігластва пихи. Шаленство руйнування
В очах плете незримі павутини
Хаосу й ладу...

Там стало піснею волення,
Убивство ж – тризною без смаку мертвечини,
А почуттям вважається злягання
Із совістю та честю. Це – нові цеглини
Стовпів задуреного світу панування
Новітніх індульгенцій. В тіні гільйотини
Вже розпростерта істина. Її зчавлять діяння
Псевдопророків і вождів. Першопричини
Загубляться в словах про вищі побажання
Й втопатимуть в трясовині духо-руїни
Поки війна і блуд не вдавляться. Офірування
Від Немовляти Світла виверне глибини
І засурмить прозрінням в час стрічання
Зорі спокути людства – усмішки дитини.

СПОКУТА ЛЮДСТВА – УСМІШКА ДИТИНИ

У щебетанні куль не чутно плач дитини,
 А реготання вбивць – спів арій на заклання.
 Їх муза – кров й гарматні блювотини...
 В моралістичній діарейі сенс – послання
 Про зкурвлення любові. Тихі днини
 Живуть в труні облудного пізнання...
 Освітній декаданс у мареннях людини
 Живить нігілістичне мавпування
 Й згодує юрбі спотворені доктрини
 Про сенс речей і спосіб поглинання
 Часу і простору без відчуття провини...
 Який у смерті колір? Неживий. Конання,
 Прозоре і порожнє, вигляда з-за спини
 Невігластва пихи. Шаленство руйнування
 В очах плете незримі павутини
 Хаосу й ладу...

Там стало піснею воання,
 Убивство ж – тризною без смаку мертвечини,
 А почуттям вважається злягання
 Із совістю та честю. Це – нові цеглини
 Стовпів задуреного світу панування
 Новітніх індульгенцій. В тіні гільйотини
 Вже розпростерта істина. Її зчавлять діяння
 Псевдопророків і вождів. Першопричини
 Загубляться в словах про вищі побажання
 Й втопатимуть в трясовині духо-руїни
 Поки війна і блуд не вдаляться. Офірування
 Від Немовляти Світла виверне глибини
 І засурмить прозрінням в час стрічання
 Зорі спокути людства – усмішки дитини.

17 березня 2015 р.

За Вітчизну хтось воює, хтось – Вітчизною торгує!
Хтось за Неньку умирає, хтось – на смерті заробляє!
Народ з військом жебракує, дехто – на війні лихвує!
Люд крізь сльози дух гартує, кодло покидьків – панує!

Коли ллються крові води – водить нечисть хороводи...
Честі шлях пройде крізь броди, чин борні – ціна свободи!
Час відплати-осолоди дзвоном б'є сокир в колоди...
Слово-дух, щит-меч, клейноди – в злуці – зроджують Народи!

Павло Гай-Нижник

* * *

За Вітчизну хтось воює, хтось – Вітчизною торгує!
Хтось за Неньку умирає, хтось – на смерті заробляє!
Народ з військом жебракує, дехто – на війні лихвує!
Люд крізь сльози дух гартує, кодро покидьків – панує!

Коли ллються крові води – водить нечисть хороводи...
Честі шлях пройде крізь броди, чин борні – ціна свободи!
Час відплати-осолоди дзвоном б'є сокир в колоди...
Слово-дух, щит-меч, клейноди – в злуці – зроджують Народи!

19 квітня 2015 р.

Про чорне і сіре...

На тлі занадто чорного –
і брудно-сіре
Може набути
білих барвників...

Тріумф роджєнного –
як свято світло-щире,
Веде приречено
до смертних кольорів...

Навчо Тай Хужник

ПРО ЧОРНЕ І СІРЕ...

На тлі занадто чорного –
і брудно-сіре
Може набути білих барвників...

Тріумф роджénного –
як свято світло-щире,
Веде приречено до смертних кольорів...

20 липня 2015 р.

Геть із юрби!

Вже бийте у дзвони, сокири точіть –
Облуда з вогнем на подвір'ї стоїть!
Жиди-напівкровки, мордор і хохла
Зачали за НАШЕ криваві торги!

З майданів сердець відплата сурмить
Про сонячне золото і неба блакить,
Що вмиється смертю в багрі боротьби
У куряві чорній зло зрад ворожби

! згине довіку! Люд, лікоть у лікть
Вставайте за волю, мечі загостріть!
Розправте покірні в догоді горби –
Зродіться НАРОДОМ з отари юрби!

Павло Гай-Нижник
31 серпня 2015 р.

ГЕТЬ ІЗ ЮРБИ!

Вже бийте у дзвони, сокири точіть –
Облуда з вогнем на подвір'ї стоїть!
Жиди-напівкровки, мордор і хохла
Зачали за НАШЕ криваві торги!

З майданів сердець відплата сурмить
Про сонячне золото і неба блакить,
Що вмиється смертю в багрі боротьби
У куряві чорній зло зрад ворожби

І згине довіку! Люд, лікоть у лікть
Вставайте за волю, мечі загостріть!
Розправте покірні в догоді горби –
Зродіться НАРОДОМ з отари юрби!

31 серпня 2015 р.

**ДІАЛЕКТИКА
(З ТОБОЮ / БЕЗ ТЕБЕ)**

З тобою – задихаюсь я...
Без тебе – навіть дихати не взмозі!

З тобою – замала́ Земля...
Без тебе – пустки шлях в дорозі!

З тобою я – в вогні згоря́...
Без тебе ж – прірва при порозі!

Мені без тебе – не життя,
В тобі – мій штамп у некролозі!

*10 вересня 2015 р.
Павло Гай-Нижник*

**ДІАЛЕКТИКА
(З ТОБОЮ / БЕЗ ТЕБЕ)**

З тобою – задихаюсь я...
Без тебе – навіть дихати не взмозі!

З тобою – замала́ Земля...
Без тебе – пустки шлях в дорозі!

З тобою я – в вогні згоря́...
Без тебе ж – прірва при порозі!

Мені без тебе – не життя,
В тобі – мій штамп у некролозі!

10 вересня 2015 р.

ПРО ЩАСТЯ

На свято в Бога щастя попрохай!
 Омий ним долю й розплескай усюди
 І скроплять ним серця усі нехай
 Навколо світу твого спрагли люди!

Який у щастя колір? Як розмаї!
 Розбарвлений, мов веселкові смуги!
 Він – промінний! Ти лиш його впіймай
 І, щоб не стліло, зарозсяй навкруги

Уквітчаним дощем. Нектару водограй
 Вдихни замріяно, скуштуй у вільні груди
 І в душах краплями любові засівай,
 І щастя житиме в тобі і зійде всюди!

*18 вересня 2015 р.
 Павло Гай-Нижник*

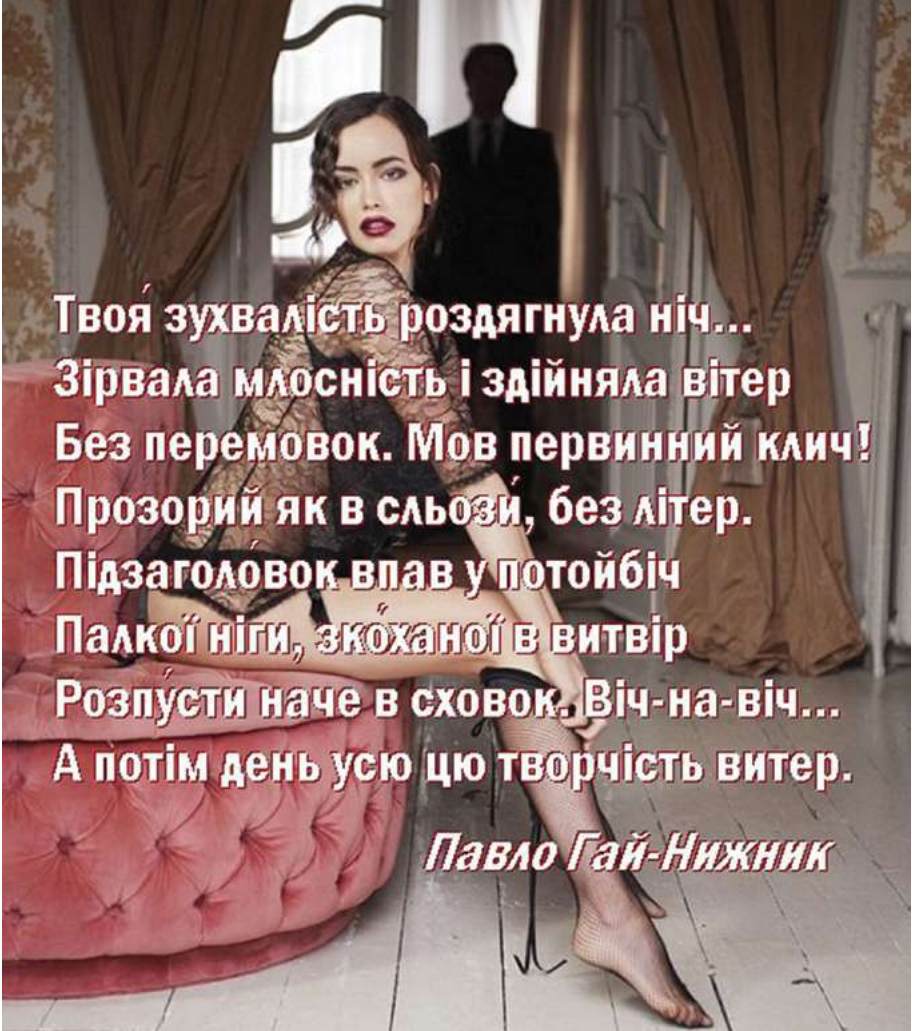
ПРО ЩАСТЯ

На свято в Бога щастя попрохай!
Омий ним долю й розплескай усюди
І скроплять ним серця усі нехай
Навколо світу твого спраглі люди!

Який у щастя колір? Як розмаї!
Розбарвлений, мов веселкові смуги!
Він – промінний! Ти лиш його впіймай
І, щоб не стліло, зарозсяй навкрути

Уквітчаним дощем. Нектару водограй
Вдихни замріяно, скуштуй у вільні груди
І в душах краплями любові засівай,
І щастя житиме в тобі і зійде всюди!

18 вересня 2015 р.

Твоя зухвалість роздягнула ніч...
Зірвала м'ясність і здійняла вітер
Без перемовок. Мов первинний клич!
Прозорий як в сл'озі, без літер.
Підзаголовок вправ у потойбіч
Палкої ніги, зкоханої в витвір
Розпусти наче в сховок. Віч-на-віч...
А потім день усю цю творчість витер.

Павло Гай-Нижник

* * *

Твоя́ зухвалість роздягнула ніч...
Зірвала млосність і здійняла вітер
Без перемовок. Мов первинний клич!
Прозорий як в сльози́, без літер.
Підзаголо́вок впав у потойбіч
Палкої ніги, зко́ханої в витвір
Розпу́сти наче в сховок. Віч-на-віч...
А потім день усю цю творчість витер.

10 листопада 2015 р.

ПРОЩАЛЬНИЙ ЛИСТ. З ВІЙНИ...

Я лицар світла, що ввірдаю в війну,
За мир і за життя, за вільно й чесно козачу!
Біда не в тім, що скоро я поїду,
А в тім, що ділю Вас не подачу,
Бігани до дому не призову,
Не засміюся і не заплачу...
Що востре знов не одійму,
Що очі інші назавжди вже втрачу
І їх не спарюю ще раз, Що не одітру
Зі щир слюзинок, що вже не здачу
Себе цілувати й цукінки не візьму
Кудиш в дозозу, в зрадку і на вдачу.
Я просто в вирій відійду, В нічому...
За обрій.. Кров'ю доро сьвіт сплачу
Тобі народе мій! Я смерті зацрчу
І потону в віль! Твій трицмір відзначу!

Павло Гай-Нижник

ПРОЩАЛЬНИЙ ЛИСТ. З ВІЙНИ...

Я лицар світла, що ввірвався в війну
За мир і за життя, за волю й честь козачу!
Біда не в тім, що скоро я помру,
А в тім, що більш Вас не побачу,
Більш до душі не пригорну,
Не засміюсь і не заплачу...
Що вкотре знов не обійму,
Що очі милі назавжди вже втрачу
І їх не стріну ще раз. Що не обітру
Зі щік сльозинку, що вже не збагачу
Себе цілунками й усмішки не візьму
Кудись в дорогу, в згадку і на вдачу.
Я просто в вирій відійду. В пільму...
За обрій... Кров'ю борг свій сплачу
Тобі народе мій! Я смерті зазирну
І плюну в вічі! Твій тріумф відзначу!

15 листопада 2015 р.

ЧУТТЯ ВІЙНИ

Війна – зморщена нація!
У венах – болісна акація!
Війна – невроджена пульсація!
Любов – життя і смерті грація...

Війна – до миру вакцинація,
Сльози і крові генерація!
Війна – інстинктів токсикація!
Труна – людини коронація!

Павло Гай-нижник

ЧУТТЯ ВІЙНИ

Війна – зморщена нація!
У венах – болісна акація!
Війна – невроджена пульсація!
Любов – життя і смерті грація...

Війна – до миру вакцинація,
Сльози і крові генерація!
Війна – інстинктів токсикація!
Труна – людини коронація!

23 грудня 2015 р.

В твоїй невичурній красі
Розцілувались янголята
І завітніли в барвах свята
Світи навколишні усі.

Народжена з зорі в росі
Й розкішно небом обійнята,
Тебе, як витвір коловрата,
Приніс на землю Бог з висі

В долонці долі. У плесі
Священних вод душа крилата
Мого сягнула маєстата
Зерном життєвим в Логосі.

Масло Гай-Нижник

КРАСИ ТВОЄЇ МАЄСТАТ

В твоїй невичурній красі
Розцілувались янголята
І завітніли в барвах свята
Світи навколишні усі.

Народжена з зорі в росі
Й розкішно небом обійнята,
Тебе, як витвір коловрата,
Приніс на землю Бог з висі

В долонці долі. У плесі
Священних вод душа крилата
Мого сягнула маєстата
Зерном життєвим в Логосі.

Павло Гай-Нижник

КРАСИ ТВОЄЇ МАЄСТАТ

В твоїй невичурній красі
Розцілувались янголята
І завітніли в барвах свята
Світи навколишні усі.

Народжена з зорі в росі
Й розкішно небом обійнята,
Тебе, як витвір коловрата,
Приніс на землю Бог з висі

В долонці долі. У плесі
Священних вод душа крилата
Мого сьгнула маєстата
Зерном життєвим в Логосі.

27 лютого 2016 р.

До ніг твоїх все небо прихилию
Й короною зірковою звінчаю
Тебе єдину. Світ свій розфарблю
Пензлем краси і барвами із раю!

Тендітними росинками скроплю,
Вуста сумирні, день заколихаю,
Розбуджу ніч, блиск сонця ухоплю
І дам серцям. Вони живуть, я знаю,

Тобою й мню! Янголам звелю
Розніжувати ніжність аж до краю,
Аж до межі... Я й темінь засвітлю
Судвіттями вогню та водограю

І чарами тебе у собі розстелю.
Нас в оберенок долі повплітаю...
До смерті і по ній ти є моє «Люблю»,
Між Богом і людьми я є твоє «Кохаю».

Павло Гай-Нижник

* * *

До ніг твоїх все небо прихилю
Й короною зірковою звінчаю
Тебе єдину. Світ свій розфарблю
Пензлем краси і барвами із раю!

Тендітними росинками скроплю
Вуста сумирні, день заколихаю,
Розбуджу ніч, блиск сонця ухоплю
І дам серцям. Вони живуть, я знаю,

Тобою й мною! Янголам звелю
Розніжувати ніжність аж до краю,
Аж до межі... Я й темінь засвітлю
Суцвіттями вогню та водограю

І чарами тебе у собі розстелю.
Нас в оберемок долі повплітаю...
До смерті і по ній ти є моє «Люблю»,
Між Богом і людьми я є твоє «Кохаю».

1 березня 2016 р.

МИ – ОБРАНИ!

Гідність палких сердець
І велич геройського чину
Нас кличе на вічний герць,
До слави без страху загину!

Ми – леви, – народ-борець,
Що долю творить без спочину!
Ми – вічність, ми – люд-мудрець,
Що пише новітню днину!

Палá в нас святий каганець –
Містичний вогонь часоплину!
Про нас сурмить янгол-співець
Й веде в пантеонну царину!

Між націй земних ми – вінець!
Чесноту плекаєм єдину,
Обрав нас із честю Творець
В майбутнє вести Батьківщину!

3 березня 2016 р.

* * *

Вся наша лагідність пішла сльозами крові,
А милосердя гордо вісить на гіллі,
Не варто каятись, зревілися доволі,
Не плачмо, націє, гартуймося в борні!
Ми просто йдемо крізь хмари пурпурові,
Через гаття гріха й любові, в млі,
Ми всі вмремо, поляжемо в тризну долі,
І перемілимося в вічності жорні
Для майбуття! Ми - квіти світанкові,
Що залоскочуть смерть і на Землі
Зведеться Рід наш і на крилах волі
Нестиме світло через труп війни!

Павло Гай-Нижник
20 липня 2016 р.

* * *

Вся наша лагідність пішла сльозами крові,
А милосердя гордо вісить на гіллі,
Не варто каятись, зревілися доволі,
Не плачмо, націє, гартуймося в борні!
Ми просто йдем крізь хмари пурпурові,
Через гаття́ гріха й любові, в млі,
Ми всі вмремо́, поляжем в тризну долі,
І перемéлимось в вічності жорні
Для майбуття! Ми – квіти світанкові,
Що залоскочуть смерть і на Землі
Зведеться Рід наш і на крилах волі
Нестиме світло через труп війни!

20 липня 2016 р.

ДО БОГА В ХАТУ

Світ - спить... Лягаю демонів приймати...
Смерть - вмреть? Встрашилася вмирати!
Життя... Конає... Щоб іще не здати
Крапель своїх... Йому б не знати
Що у Різдві сенс - Смерть узяти...
Аміль... Аби вловити й цілувати
Своїх... І не добіг... До Бога в хату...

Павло Гаї-Нижник

ДО БОГА В ХАТУ

Світ – спить... Лягаю демонів приймати...
Смерть – вмить? Встрашилася вмирати!
Життя... Конає... Щоб іще не здати
Крапель своїх... Йому б не знати
Що у Різді сенс – Смерть узяти...
Аміль... Аби вловити й цілувати
Своїх... І не добіг... До Бога в хату...

9 вересня 2016 р.

ТИ – НАЙПРЕКРАСНІША ІЗ КВІТТІВ!

В твоїх пелюстках, у розмаїм світі
Землі та неба заплелась графіті
Одвічних істин й нових заповітів,
Сумирних рос і барв у буйноцвітті
Краси первинної. Як сонце у зеніті
Вона є зпроменінням самоцвітів
Й пестливої гри знадливих магнітів
Вроди чарівної. В твоєму оксамитті
Встелилась ніга й всі вогні сповиті
У оберемку див, що надиха пітів,
Героїв зводять й кличуть неосривів
Вклоняться коханням. В верховитті,
У луках, у всесвітньому суцвітті
Рід сяйвом зоряних софривів
Ти – найпрекрасніша із квіттів!

Равло Гай-Нижник

ТИ – НАЙПРЕКРАСНІША ІЗ КВІТІВ!

В твоїх пелюстках, у розмаїм світі
Землі та неба заплелись графіті
Одвічних істин й нових заповітів,
Сумирних рос і барв у буйноцвітті
Краси первинної. Як сонце у zenіті
Вона є зпроменінням самоцвітів
Й пестливої гри знадливих магнітів
Вроди чарівної. В твоєму оксамитті
Встелилась ніга й всі вогні сповиті
У оберемку див, що надиха піїтів,
Героїв зводять й кличуть неофітів
Вклонятися кохання. В верховитті,
У луках, у всесвітньому суцвітті
Під сяйвом зоряних софітів
Ти – найпрекрасніша із квітів!

10 жовтня 2016 р.

СЕРЦЕ ЗАКОХАНИХ

Серце закоханих знає — чуттів глибоких більш не буває,
Вони — то є світ навкруги, гра ніжності, див і снаги!
Той всесвіт їм славі співає і зорями шлях устеляє,
В якому, без зради і мли, в зілдуванні їх береги...
В любові — цвіт краю не має, вирує, барвить, устеляє
Солодкою хвиллю нуги — життя, які прагнуть жаги
До щастя, що вічно буває. До долі, яка обіймає,
Спліпаються де райдуги, де двоє — безсмертні боги!

Павло Гай-Нижник

СЕРЦЕ ЗАКОХАНИХ

Серце закоханих знає – чуттів глибших більш не буває,
Вони – то є світ навкруги, гра ніжності, див і снаги!
Той всевіт їм славні співає і зорями шлях устеляє,
В якому, без зради і мли, в зцілюванні їх береги...

В любові – цвіт краю не має, вирує, барвить, устеляє
Солодкою хвиллю нуги – життя, які прагнуть жаги
До щастя, що вічно буває. До долі, яка обіймає,
Сплітаються де райдуги, де двоє – безсмертні боги!

12 листопада 2016 р.

ІСПИТ ЖИТТЯМ

Щомить – твій вчинок сіяча, що залиша стерню,
 І кожен день – іспит життя, незримого турніру.
 Ми в світ прийшли не тягати каштани із вогню,
 А розпалити іскру правди й полум'яну віру
 Посеред темені. Набат згадати дзвонарю
 І з серця вирвати ще розголосу ліру,
 Прозрінням вмити лик сліпцю-поводирю
 Й подати руку спраглим на довіру
 Та й до душі... Буденної полови маячню
 Розтерти в порошок. Зерном зануритись в офіру
 Усі на черзі... В пам'ять, в гній, в борню...
 На стежці до зірок чи у пащеку звіру...

Павло
 Гай-Нижник

ІСПИТ ЖИТТЯМ

Щомить – твій вчинок сіяча, що залиша стерню,
І кожен день – іспит життя, незримого турніру.
Ми в світ прийшли не тягати каштани із вогню,
А розпалити іскру правди й полум'яну віру
Посеред темені. Набат згадати дзвонарю
І з серця вирвати ще розголо́су ліру,
Прозрінням вмити лик сліпцю-поводирю
Й подати руку спраглим на довіру
Та й до душі... Буденної половини маячню
Розтерти в порошок. Зерном зануритись в офіру.
Усі на черзі... В пам'ять, в гній, в борню...
На стежці до зірок чи у пащеку звіру...

5 лютого 2017 р.

ОФІРУВАННЯ РАНКУ-СНІГОЦВІТУ

*Офірування вранішнього світу –
Лапáтим снігом пéститься земля,
Вальсує небо у зимóвім квіту
Під тиху музу вітра-скрипаля.*

*І вікову природа виграє сюїту,
Пір'їнки хмар на обрії вистеля,
Й сніжінковому тішиться зеніту
Чарієна казка – білий цвіт кружля.*

Павло Гай-Нижник

ОФІРУВАННЯ РАНКУ-СНІГОЦВІТУ

Офірування вранішнього світу –
Лап'ятим снігом пеститься земля,
Вальсує небо у зимовім квіту
Під тиху музу вітра-скрипаля.

І вікову природа виграє сюїту,
Пір'їнки хмар на обрій вистеля,
Й сніжинковому тішиться zenіту
Чарівна казка – білий цвіт кружля.

13 лютого 2017 р.

ПРИРЕЧЕНІСТЬ

*Идемо із океану у життя,
Й розхлюпуєм як краплі з калаб'ані
Себе із ними. Так іде буття.
Так ми зрікаємся і душі розірвані
Летять лахміттям через небуття
У згарище закінчення. В повстанні
Зойку благанного і вже без вороття
Душу зціловують незбагнення останні.
Любов чіпляється ж за прірву каяття
Коли серця приречено до травлі.
А ти ще дихаєш, Різдво і Смерть вмовля,
І янголи рвуть-п'ють криваві плавні!*

Павло Гай-Нижник

ПРИРЕЧЕНІСТЬ

Йдемо із океану у життя,
Й розхлюпуєм як краплі з калаба́ні
Себе із ними. Так іде буття.
Так ми зрікаємся і ду́ші розірва́ні
Летять лахміттям через небуття
У згарище закінчення. В повстанні
Зойку благанного і вже без вороття
Душу зціловують незба́гнення останні.
Любов чіпляється ж за прірву каяття
Коли серця́ приречено до травлі.
А ти ще дихаєш, Різдво і Смерть вмовля,
І янголи рвуть-п'ють криваві плавні!

24 лютого 2017 р.

НЕЗАЗОРЯНІ ЗОРІ

*У страчених незміряних щомітях
Злягли ми із світанками в будь-день.
Там зорі згасли у життєвих житах
Й понурилися в сіру коловень
Шляху самотнього у мареві, у скітах
Довічних перегонів. В них лишень
Сховались сподівання. У тих квітах –
Утасмичення незгаданих пісень
На доленосних скрижалевих плитах
І тремт пилку нектару в зойку жмень,
Що так і не зазорялись в орбітах,
Не спалахнули сяянням знамень...*

Павло Гай-Нижник

НЕЗАЗОРЯНІ ЗОРІ

У страчених незмріяних щомігтях
Злягли ми із світанками в будь-день.
Там зорі згасли у життєвих жи́тах
Й понурилися в сіру коловень
Шляху самотнього у мареві, у ски́тах
Довічних перегонів. В них лишень
Сховались сподівання. У тих квітах –
Утаємничення незгаданих пісень
На доленосних скрижалевих плитах
І тремт пилку нектару в зойку жмень,
Що так і не зазорялись в орбітах,
Не спалахнули сянням знамень...

4 березня 2017 р.

НЕЗБАГНЕННІСТЬ

Журба козтнула радість й усмінулась,
Та ж – блискавицею спірнула у сльозу,
Дощем увись здійнявшись, грайнулась
І порозкідувала іскрами росу
В душі небес, що в зорблиск сяйнулась
Й, в космічну запліднившись грозу,
Зродилася любов'ю! Спалахнула,
Намистом заплелася в цвіт-косу
І розкраплілася. Так милість пригорнула
До серця Всесвіту. Веселкову лозу
Розхлюпала землею й доторкнулась
Таємних жнив життя, в розквітчану красу.

Павло Гай-Нижник

НЕЗБАГНЕННІСТЬ

Журба ковнула радість й усмінулась,
Та ж – блискавицею впірнула у сльозу,
Дощем увись здійнявшись, грайнулась
І порозкидувала іскрами росу
В душі небес, що в зорблиск сяйнулась
Й, в космічну запліднівшиися грозу,
Зродилася любов'ю! Спалахнулась,
Намистом заплелася в цвіт-косу
І розкраплілася. Так милість пригорнулась
До серця Всесвіту. Веселкову лозу
Розхлюпала землею й доторкнулась
Таємних жнив життя, в розквітчану красу.

12 березня 2017 р.

СОН (МАРА)

За промені ніч й день веду,
Незримо темінь розтуляю:
Малює мара тій бліду,
Що має ключ від пекла й раю.
І я... Немилосердно йду,
У смерть плюю, часи минаю,
Чавлю буття, плету ходу
І пил з очей сліпих збиваю.

Без вороття. Десь упаду,
Землі з'їм, трав наобіймаю.
Каміння на свій хрест вкладаю,
Встаю і знов їх розкидаю
У порожнечу. Розкрадаю
В природи квітів для розмаю,
Про щастя, може й про біду,
У їхніх пелюсток спитаю

І не повірю. В тім саду
Я вітра в груди наковтаю
Аж до зомління і знайду
Сенс незбагненого. Втопаю
В ріллі життєвій й до ладу
Себе і душу причащаю,
Прозріння схоплюю зізду
І геть – в незвідане. Вмираю...

Павло Гай-Нижник

СОН (МАРА)

За промені ніч й день веду,
Незримо темінь розтуляю:
Малює ма́ра тінь біду,
Що має ключ від пекла й раю.
І я... Немилосердно йду,
У смерть плюю, часи минаю,
Чавлю́ буття, плету ходу
І пил з очей сліпих збиваю.

Без вороття. Десь упаду,
Землі з'їм, трав наобіймаю.
Каміння на свій хрест вкладу,
Встаю і знов їх розкидаю
У порожнечу. Розкраду
В природи квітів для розмаю,
Про щастя, може й про біду,
У їхніх пелюсток питаю

І не повірю. В тім саду
Я вітра в груди наковтаю
Аж до зомління і знайду
Сенс незбагненого. Втопаю
В ріллі життєвій й до ладу
Себе і душу причащаю,
Прозріння схоплюю звізду
І геть – в незвідане. Вмираю...

13 березня 2017 р.

Павло Гай-Нижник

КОЛИШНІ

І світ навколишній – не вже, а – лиш весна,
Влові на спогад – мить – ми такі інші.
Все наче як Любов... Незбеженні вуста
Без дотику богів... Порожні. Переспілі вишні
Й блукальці вір. Цілуємо повітря. Хто ще зна
Про вхоплений світанок в руки? Вищі!
Ми є апостоли безвиході і джерелами дна,
А може й позасвітні. Ми – колишні
Лелеки душ, спотрошення зерна!

КОЛИШНІ

І світ навколишній – не вже, а – лиш весна,
Влови́ на спогад – мить – ми такі інші.
Все наче як Любов... Незбещенні вуста
Без дотику богів... Порожні. Переспілі вишні
Й блукальці вір. Цілуємо повітря. Хто ще зна
Про захоплений світанок в руки? Вищі!
Ми є апостоли безвиході і джерелами дна,
А може й позасвітні. Ми – колишні
Лелеки душ, спотрошення зерна...

7 квітня 2017 р.

Я ПОЛУМ'Я В ТОБІ-ВОДІ!

*Я полум'я в тобі-воді! Пірнай за виднокрай!
Сягай за вінця іскр, вогонь з роси ковтай,
Розбарв в своєму кольорі й замріяно втопай
У чуттеґраї двох, в глибини чар! І виринай
Багряними світанками жаги! Ніц не питай:
Любові цвіт цілуй – смакуй до дна свій рай!
Стелися небом з поміж зорь і прірву сколихай!
Ми питимем нектар й розпéстимо розмай
До воскресіння з забуття, замандрені у плай
Тихої ніжності... Вдихай мене! Кохай!*

Павло Гай-Нижник

Я ПОЛУМ'Я В ТОБІ-ВОДІ!

Я полум'я в тобі-воді! Пірнай за виднокрай!
Сягай за вінця іскр, вогонь з роси ковтай,
Розбарв в своєму кольорі й замріяно втопай
У чуттеграї двох, в глибини чар! І виринай
Багряними світанками жаги! Ніц не питай:
Любові цвіт цілуй – смакуй до дна свій рай!
Стелися небом з поміж зорь і прірву зколихай!
Ми питимем нектар й розпестимо розмай
До воскресіння з забуття, замандрені у плай
Тихої ніжності... Вдихай мене! Кохай!

16 червня 2017 р.

НАТХНЕННЯ

Я натхненний тобою творити
 Вир вогню у воді та здійняти
 Серця гарт до небес і зоріти
 Серед темені тла. Спеленати
 В оберемок зорінь земні віти
 І нектаром життя малювати,
 У веселку його оповити
 Наче в рай, в візерункові шати.

Я тобою натхненний чарити –
 Місяць й Сонце у єдність вінчати
 Шлюбом вічності, і устелити
 Всі блаженства до ніг дитинчати
 І його людству в юнь присвятити.
 Щоби щастя заграло. Щоб мати
 З батьком долю могли запліднити
 Й з Роду в Рід майбуття себе дати.

Я натхненний тобою квітчати
 Пустку душ й всі пустелі зрєсніти,
 На ммаринках журбу колахати
 Й двом усмішок з суму зцілити..
 І розвіжити світ. Цілувати!
 У чуття тремт буття забарвити!
 Я тобою натхненний кохати
 Й навіть в пеклі Любов оселити!

Павло Гай-Нижник

НАТХНЕННЯ

Я натхненний тобою творити
 Вир вогню у воді та здійснити
 Серця гарт до небес і зоріти
 Серед темені гла. Спеленати
 В оберемок зорінь земні віти
 І нектаром життя малювати,
 У веселку його оповити
 Наче в рай, в візерункові шати.

Я тобою натхненний чаріти –
 Місяць й Сонце у єдність вінчати
 Шлюбом вічності. І устелити
 Всі блаженства до ніг дитинчати
 І його людству в юнь присвятити.
 Щоби щастя заграло. Щоб мати
 З батьком долю могли запліднити
 Й з Роду в Рід майбуття себе дати.

Я натхненний тобою квітчати
 Пустку душ й всі пустелі зряснити,
 На хмаринках журбу колихати
 Й дивом усмішок з суму зцілити...
 І розніжити світ. Цілувати!
 У чуття тремт буття забарвити!
 Я тобою натхненний кохати
 Й навіть в пеклі Любов оселити!

31 липня 2017 р.

Ти за мене в тайні помовчи,
Тихо так, в собі, аби богам не вчуди...
І ще... Давай – без свідків. Спиначі
На нас очікують віч-вдень, а їхні блуди
Любов на гвалт кида. Точи в душі мечі!
Кров, позаяк, воскресує! Усюди
Є ми з тобою! Дві сльози в ночі...
Кривавою россою впадем в груди
Немов у небо нації, як першоорачі
Запалимо в ній серце! Нові люди
Народяться із всесвіту борні! У млі
Згорімо ми, та іскра гарту всюди
Ватру здійме світанку! Ти ж мені
По спалаху тепло дай! В зимні руди...

Павло Гай-Нижник

ТИ ЗА МЕНЕ В ТАЙНІ ПОМОВЧИ...

Ти за мене в тайні помовчи,
Тихо так, в собі, аби богам не вчу́ди...
І ще... Давай – без свідків. Спиначі
На нас очікують вніч-вдень, а їхні блуди
Любов на гвалт кида́. Точи в душі мечі!
Кров, позаяк, воскрешує! Усюди
Є ми з тобою! Дві сльози́ в ночі...
Кривавою росою впа́дем в груди
Немов у небо наці́, як першоорачі
Запалимо в ній серце! Нові люди
Народяться із всесвіту борні! У млі
Згорі́мо ми, та іскра гарту всюди
Ватру здійме́ світанку! Ти ж мені
По спа́лаху тепло́ дай! В зимні руди...

11 жовтня 2017 р.

ЛЮБОВ

У щирої Любові – серце Бога,
Нектарний смак і пульс із феєрій
У зореквітті почуттів. Без некролога
І без свідоцтва смерті. В ній – напій
І спрага творення, із полум'я волога,
Журби глибинь і неозорість мрій
У просторі безмежності – облога
Цілунків милості, звияги та надій.

Любов – є рай, книга волінь розлога,
Спокута доль, жнива життя й сувій,
Що пише шлях незримого порога
Між Небом і Землею в світовій
Грі Розуму у вічнім: де дорога
До миру душ і благочинних дій?
Буття – рух вій, Любов – є перемога
Над тлінністю його! Бог – в Ній!

Павло Гай-Нижник

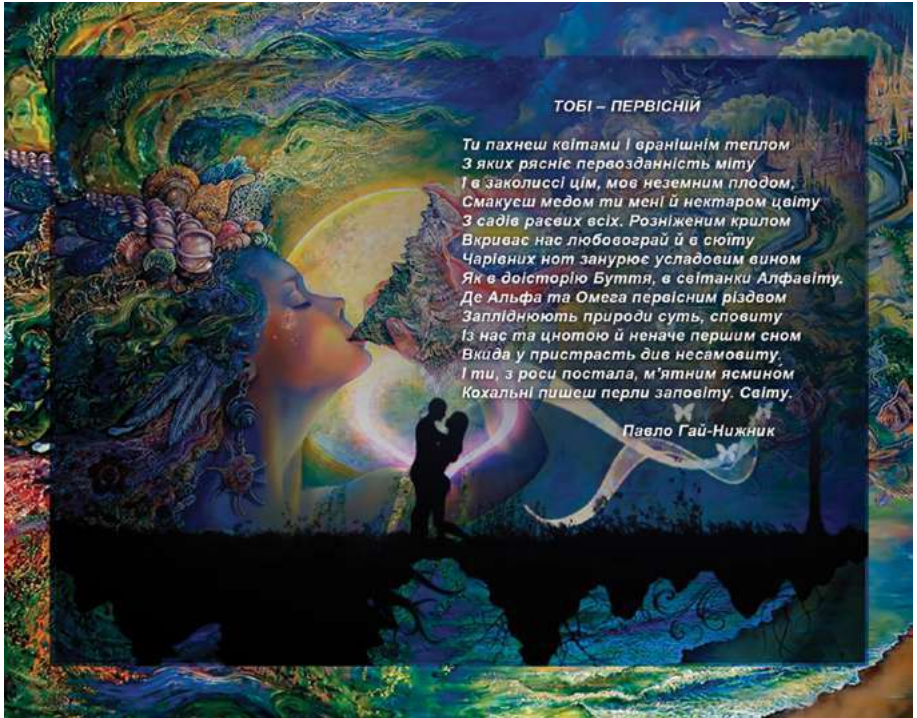

ЛЮБОВ

У щирої Любові – серце Бога,
Нектарний смак і пульс із феєрій
У зореквітті почуттів. Без некролога
І без свідоцтва смерті. В ній – напій
І спрага творення, із полум'я волога,
Журби глибинь і незорість мрій
У просторі безмежності – облога
Цідунків милості, звитяги та надій.

Любов – є рай, книга волінь розлога,
Спокута доль, жнива життя й сувій,
Що пише шлях незримого порога
Між Небом і Землею в світовій
Грі Розуму у вічнім: де дорога
До миру душ і благочинних дій?
Буття – рух вій, Любов – є перемога
Над тлінністю його! Бог – в Ній!

22 жовтня 2017 р.

ТОБІ – ПЕРВІСНІЙ

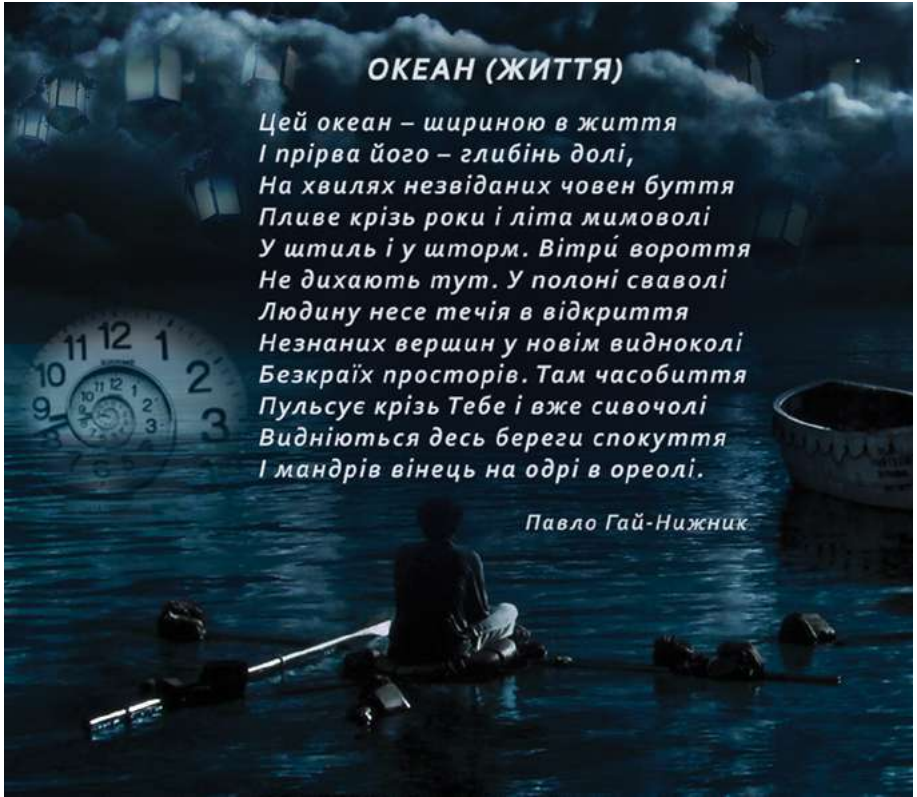
Ти пахнеш квітами і вранішнім теплом
З яких рясніє первозданність міту
І в заколиссі цім, мов неземним плодом,
Смакуєш медом ти мені й нектаром цвіту
З садів раєвих всіх. Розніженим крилом
Вкриває нас любовограй й в сьоїту
Чарівних нот занурює усладовим вином
Як в доісторію Буття, в світанки Алфавіту.
Де Альфа та Омега первісним різдвом
Запліднюють природи суть, сповиту
Із нас та цнотою й неначе першим сном
Вкида у пристрасть див несамовиту.
І ти, з роси постала, м'ятним ясином
Кохальні пишеш перли заповіту. Світу.

17 листопада 2017 р.

ОКЕАН (ЖИТТЯ)

*Цей океан – шириною в життя
І прірва його – глибінь долі,
На хвилях незвіданих човен буття
Пливе крізь роки і літа мимоволі
У штиль і у шторм. Вітри вороття
Не дихають тут. У полоні сваволі
Людину несе течія в відкриття
Незнаних вершин у новім видноколі
Безкраїх просторів. Там часобиття
Пульсує крізь Тебе і вже сивочолі
Видніються десь береги спокуття
І мандрів вінець на одрі в ореолі.*

Павло Гай-Нижник

ОКЕАН (ЖИТТЯ)

Цей океан – шириною в життя
І прірва його – глибінь долі,
На хвилях незвіданих човен буття
Пливе крізь роки і літа мимоволі
У штиль і у шторм. Вітри вороття
Не дихають тут. У полоні сваволі
Людину несе течія в відкриття
Незнаних вершин у новім видноколі
Безкраїх просторів. Там часобиття
Пульсує крізь Тебе і вже сивочолі
Видніються десь береги спокуття
І мандрів вінець на одрі в ореолі.

9 грудня 2017 р.

ВЕЛИКА ГОДИНА

**Велика година – нескорених мить!
На Поступу крилах зліта́ нова Днина,
У гарті розвою німіє блакить
І спалахом голосу рве вись Дитина,
Аби неофітів збудити й зродить
Міць Духу у зрив. Упа́де зернина,
Що з темені сяйво із Знань заіскрить
Промінням світанку часів і Людина
Зорею природу Буття осінить.
Із Думки і Чину воскресне Нови́на
Й епоха Героїв й Творців засурмить:
Зача́лася в світі новітня Родина!**

Павло Гай-Нижник

ВЕЛИКА ГОДИНА

Велика година – нескорених мить!
На Поступу крилах зліта́ нова Днина,
У гарті розвою німіє блакить
І спалахом голосу рве вись Дитина,
Аби неофітів збудити й зродить
Міць Духу у зрив. Упа́де зернина,
Що з темені сяйво із Знань заіскрить
Промінням світанку часів і Людина
Зорею природу Буття осинить.
Із Думки і Чину воскресне Нови́на
Й епоха Героїв й Творців засурмить:
Зача́лася в світі новітня Родина!

23 грудня 2017 р.

СЕНС

У вічних пошуках краси,
 До світла щирої любові,
 Идучи крізь себе і часи
 У життєрадісній діброві,
 Ти чуєш тихі голоси
 І гуркіт зкам'янілій крові?
 То з пекла брязкають списи
 І стогнуть батоги шовкові
 У темних сховах. Чорні пси

Роздerti рвуться веселкові
 Чекання мрій. З краплин роси
 Чи спрагнуть вени джерелові,
 Щоб не зотліти й до весни
 Пробігти осінь? Не в півслові
 Себе вшкребти в літопис й сні,
 В життєві зорі світанкові.
 Взнай сенс таємний й затисни
 В дум зойки серця колискові.

Павло Гай-Нижник

СЕНС

У вічних пошуках краси,
До світла щирої любові,
Йдучи крізь себе і часи
У життєрадісній діброві,
Ти чуєш тихі голоси
І гуркіт зкам'янілий крові?

То з пекла брязкають списи
І стогнуть батоги шовкові
У темних сховах. Чорні пси
Роздерти рвуться веселкові
Чекання мрій. З краплин роси
Чи спрагнуть вени джерелові,

Щоб не зотліти й до весни
Пробігти осінь? Не в півслові
Себе вшкребти в літопис й сні,
В життєві зорі світанкові.
Взнай сенс таємний й затисни
В дум зойки серця колискові.

12 січня 2018 р.

ЕКСПРЕСІЯ
(ОРГАЗМ НЕБЕС)

Великий вибух – то оргазм Любові,
Божественного прагнення життя
У задзеркальній духовій вимові
З Омеги в Альфу Слова майбуття
Космічної спіралі – в часи нові.
Екстаз народження небесного буття
Із порожнечі форми в світоснові,
Зі смерті в дерть, у коло зачаття
Матерії живої, в кванти просторові
Пологів Всесвіту. Він – таємне дитя
Розлучення Галактик й сили волі
Коду Енергії. Зірок серцебиття
І апогей Нуля у Максимі. В цім лоні
Є прірва Усього і чрево сповиття
Реліктів Хаосу і Ладу, пульс сваволі
Запліднення Шляху, земного сум'яття!

Павло Гай-Нижник

ЕКСПРЕСІЯ (ОРГАЗМ НЕБЕС)

Великий вибух – то оргазм Любові,
Божественного прагнення життя
У задзеркальній духовій вимові
З Омеги в Альфу Слoва майбуття
Космічної спіралі – в часи нoві.
Екстаз народження небесного буття
Із порожнечі форми в світоснові,
Зі смерті в дерть, у коло зачаття
Матерії живої, в кванти просторові
Пологів Всесвіту. Він – таємне дитя
Розлучення Галактик й сили волі
Коду Енергії. Зірок серцебиття
І апогей Нуля у Максимі. В цім лоні
Є прірва Усього і черево сповиття
Реліктів Хаосу і Ладу, пульс сваволі
Запліднення Шляху, земного сум'яття!

14 січня 2018 р.

Мозаїка Апофеозу

О, Ви – мозаїка очей двоногих душ, вінець природи!
 Гра рас, вся райдуга людей і Божий куш! Усі породи
 Народів різних і племен. Собі подібні й антиподи,
 Чому серед благих ідей творіння Ваше – світ незгоди!

Мільйони сльозових калюж й кривавих оргій хороводи
 Ви славословите чимдуж? Чом не митці, а ляльководи
 На п'єдесталах дум дітей, а в вас в пророках – восводи
 І лихварі оман. Зі скрижалей коли ви стерли дух свободи

Та право думки? Є дурман коней у гоні табуна і насолоди
 З облуд юрби. Люд п'є гріх із долоні. А де ті праведні угоди
 Про Рівність і Любов? Гряде бо кари час чи благо нагороди
 За Шлях Діянй! І кров тавром вже пише вирок на клейноди!

Павло Гай-Нижник

МОЗАЙКА АПОФЕОЗУ

О, Ви – мозаїка очей двоногих душ, вінець природи!
Гра рас, вся райдуга людей і Божий куш! Усі породи
Народів різних і племен. Собі подібні й антиподи,
Чому серед благих ідей творіння Ваше – світ незгоди!

Мільйони сльозових калюж й кривавих оргій хороводи
Ви славословите чимдуж? Чом не митці, а ляльководи
На п'єдесталах дум дітей, а в вас в пророках – воеводи
І лихварі оман. Зі скрижалей коли ви стерли дух свободи

Та право думки? Є дурман коней у гоні табуна і насолоди
З облуд юрби. Люд п'є гріх із долоні. А де ті праведні угоди
Про Рівність і Любов? Гряде бо кари час чи благо нагороди
За Шлях Діянь! І кров тавром вже пише вирок на клейноди!

8 квітня 2018 р.

ПІД ВЕЛЯНОМ НЕБЕС

*Під веляном небес вінчала їх любов,
В обітниці вслухались роси-води
І омивали першу спільну кров,
А хмарки все водили хороводи
Під ледве чутні співи молитов
Вітрів далеких. В цярині природи
Осяяв місяць тайну між дібров
В тисячосвіччі зоряної згоди
На шлюб сердець і з'єднання оснів
Двох в оберемку втіх. Їм щебетали оди
В світанку солов'ї всі знов і знов
Й кохання завітчало з осолоди!*

Павло Гай-Нижник

ПІД ВЕЛЯНОМ НЕБЕС

Під веляном небес вінчала їх любов,
В обітниці вслухались роси-води
І омивали першу спільну кров,
А хмарки все водили хороводи
Під ледве чутні співи молитов
Вітрів далеких. В царині природи
Осяяв місяць тайну між дібров
В тисячосвіччі зоряної згоди
На шлюб сердець і з'єднання основ
Двох в оберемку втіх. Їм щебетали оди
В світанку солов'ї всі знов і знов
Й кохання завітчало з осолоди!

16 квітня 2018 р.

ПІСНЬ ЗА ПОЛЕГЛИМИ

Заспівала тужну пісню залізна троянда
Й полетіла з нею в засвіт героїв команда.
Засвітилися у небі їхні серця-квіти:
Десь поділися у вирі людей земних діти.

Пелюсточками дощу сльози з висі пада –
Освящається журбою новітня балада:
Янгол чорний в крила болю устиг їх сповити;
Білий янгол пір'ям згадки вічно буде гріти

Душі кращих-наймиліших від криги Воланде.
Гру скорботи життя з смертю тризну п'є іздавна
Щоби грішні ще живі могли серця вмити,
Аби жертвою безсмертних світ свій відмолити.

Час – не вбити, не згубити вогники з свічада,
І запалить Милість в млі тій Любові розрада.
Чин Життя у Вічність кулі безсили спинити,
Майбуття плин в вирі вої пішли боронити!

Павло Гай-Нижник

ПІСНЬ ЗА ПОЛЕГЛИМИ

Заспівала тужну пісню залізна троянда
Й полетіла з нею в за́світ героїв команда.
Засвітилися у небі їхні серця-квіти:
Десь поділися у вирі людей земних діти.

Пелюстóчками дощу сльози з висі па́да –
Освящається журбою новітня балада:
Янгол чорний в крила болю устиг їх сповити;
Білий янгол пір'ям згадки вічно буде гріти

Душі кращих-наймиліших від криги Вола́нда.
Гру скорботи життя з смертю тризну п'є іздавна
Щоби грішні ще живії могли серця вмити,
Аби жертвою безсмертних світ свій відмолити.

Час – не вбити, не згубити вогники з свічада,
І запалить Милість в млі тій Любові розрада.
Чин Життя у Вічність куді безсилі спинити,
Майбуття плин в вирій вої пішли боронити!

23 квітня 2018 р.

ІЛЮЗІЯ

В рок глибоко пірнають сум і ним непещена самотність...
В безодню прірв і хаос дум, крізь заіржавлену кислотність
І рваний пульс, в убивчий струм. У божевільну ілюзорність,
Де світ оман п'є опіум облудних лун. Його потворність
Плекає середлюдний тлум, а заміла невимовність
Ковтає первородний глум і творить п'яну богородність
Гріха істоти. Вакуум вдихнув незайману природність
Й огидно сплюнув в подіум і на удавану вельможність.

Павло Гай-Нижник

ІЛЮЗІЯ

В рок глибоко пірнають сум і ним непещена самотність...
В безодню прірв і хаос дум, крізь заіржавлену кислотність
І рваний пульс, в убивчий струм. У божевільну ілюзорність,
Де світ оман п'є опіум облудних лун. Його потворність
Плекає середлюдний тлум, а заміла невимовність
Ковтає первородний глум і творить п'яну богородність
Гріха істоти. Вакуум вдихнув незайману природність
И огидно сплюнув в подіум і на удавану вельможність.

13 травня 2018 р.

ЗОЙК

*Ми розкохалися як серця зойк – миттєво.
Пропульсували марафон той, наче спринт.
Зірвали спільні вени враз і пожиттєво,
Розтрощивши любовний лабіринт
До підмурівка. Біль – це не суттєво!
Вона як перша кров, як вічна гра у флірт
Різдва зі Смертю – ось, що є чуттєво,
А не оманливий і пристрасний репринт!*

Павло Гай-Нижник

ЗОЙК

Ми розкохалися як серця зойк – миттєво.
Пропульсували марафон той, наче спринт.
Зірвали спільні вени враз і пожиттєво,
Розтрощивши любовний лабіринт
До підмурівка. Біль – це не суттєво!
Вона як перша кров, як вічна гра у флірт
Різдва зі Смертю – ось, що є чуттєво,
А не оманливий і пристрасний репринт!

5 червня 2018 р.

ТИ – ЕВОЛЮЦІЯ!

Поки живеш – дихай екстазом, пий
Буття вир з творчістю Себе у жниві
Душі́ Роси і Неба. Люд нехай скупий
Спотвориться в гримасі. Гавкітливі
У ступорі залякнуть. Світ чудний:
Крихти від хліба – не зерно на ниві!

Любов – Життя, але – не Дух Святий!
Ти – Еволюція! Ковтай світанки хтиві
До Знань таємних. В вечір мрійовій
Нектар народжуй й помисли цнотливі,
А не з буденністю злягайся і відкрий
Серце Митця! Дні вічності – мінливі!

19 червня 2018 р.

МЕНІ НЕ БАЙДУЖЕ...

Мені не байдуже, коли в моїй країні
Правду на блуд звелі, а трелі солов'їні
У спів Сирен спотворили й Людині
Долі шляхи плетуть облудливо причинні.

Мені не байдуже як на народній спіні
Хліві із бісеру лаштують собі свині
В людській подобі й рощки блювотинні
Вдають за мову й сурми янголінні.

Коли гвалтують совість в свят-рядниці
А честь запродають й глузують з милостині
Мені не байдуже... Я ігрища тваринні
Не переvertлю в цінності родинні

Й у сенс буття. Коли хтось в серцевині
Глумом гризе життя і шмарклі жабурині
В Любов жбурля – не гріх? Чи у стернині
Ще є зерно? Чи є дух в мертвечині?

Мені не байдуже, коли мінливоплинні
Божжі удавані віщують Батьківщині
Оманливі дива і в злидні баговинні
Цей рай занурюють, в тенета хомутинні.

Я зневажаю ниць (там душі – в комірчині),
Блюзнірство, рабство дум і волю в домовині.
Не байдуже мені як у майбутній днині
Йгися крізь час буде мій й твої дитині...

Павло Гай-Нижник

МЕНІ НЕ БАЙДУЖЕ...

Мені не байдуже, коли в моїй країні
Правду на блуд звели, а трелі солов'їні
У спів Сирен спотворили й Людині
Долі шляхи плетуть облудливо причинні.

Мені не байдуже як на народній спіні
Хліві із бісеру лаштують собі свині
В людській подобі й ро́чки блювотинні
Вдають за мову й сурми янголіні.

Коли гвалтують совість в свят-ряднині,
А честь запроднують й глузують з милостині
Мені не байдуже... Я ігрища тваринні
Не перевтілю в цінності родинні

Й у сенс буття. Коли хтось в серцевині
Глумом гризе життя і шмарклі жабурині
В Любов жбурля – не гріх? Чи у стернині
Ще є зерно? Чи є дух в мертвечині?

Мені не байдуже, коли мінливоплинні
Божкі удавані віщують Батьківщині
Оманливі дива і в злидні баговинні
Цей рай занурюють, в тенета хомутинні.

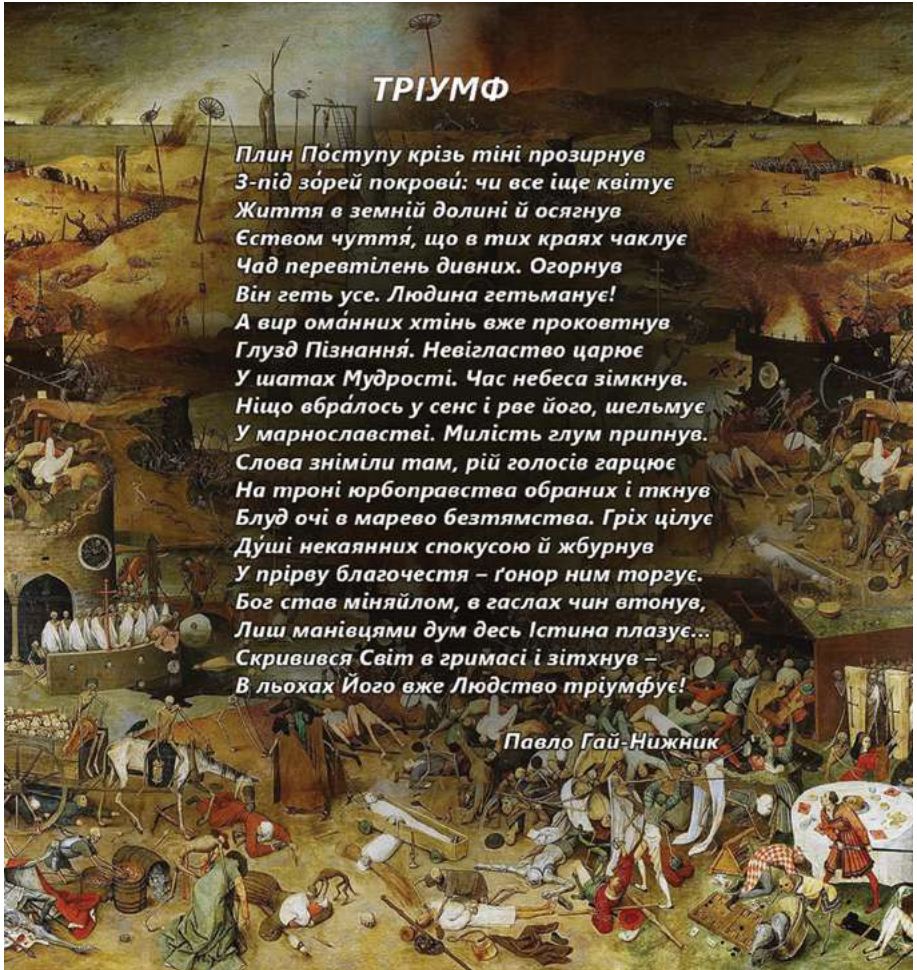
Я зневажаю ниць (там ду́ші – в комірчині),
Блюзнірство, рабство дум і волю в домовині.
Не байдуже мені як у майбутній днині
Йтися кризь час буде моїй й твоїй дитині...

19 липня 2018 р.

ТРИУМФ

Плин Поступу крізь тіні прозирнув
 З-під зорей покрові: чи все іще квітує
 Життя в земній долині й осягнув
 Єством чуття, що в тих краях чаклує
 Чад перевтілень дивних. Огорнув
 Він геть усе. Людина гетьманує!
 А вир оманних хтінь вже проковтнув
 Глузд Пізнання. Невігластво царює
 У шатах Мудрості. Час небеса зімкнув.
 Ніщо вбралось у сенс і рве його, шельмує
 У марнославстві. Милість глум припнув.
 Слова знімили там, рій голосів гарцює
 На троні юрбоправства обраних і ткнув
 Блуд очі в марево безтямства. Гріх цілує
 Душі некаянних спокусою й жбурнув
 У прірву благочестя – гонор ним торгує.
 Бог став міняйлом, в гаслах чин втонує,
 Лиш манівцями дум десь Істина плазує...
 Скривився Світ в гримасі і зітхнув –
 В льохах Його вже Людство тріумфує!

Павло Гай-Нижник

ТРИУМФ

Плин По́ступу крізь тіні прозирнув
 З-під зорей покрови: чи все іще квітує
 Життя в земній долині й осягнув
 Єством чуття, що в тих краях чаклує
 Ча́д перевтілень дивних. Огорнув
 Він геть усе. Людина гетьманує!
 А вир ома́нних хтінь вже проковтнув
 Глузд Пізнання. Невігластво царює
 У шатах Мудрості. Час небеса зімкнув.
 Ніщо вбра́лось у сенс і рве його, шельмує
 У марнославстві. Милість глум припнув.
 Слова знімили там, рій голосів гарцює
 На троні юрбоправства обраних і ткнув
 Блуд очі в марево безтямства. Гріх цілує
 Ду́ші некаянних спокусою й жбурнув
 У прірву благочестя – гонор ним торгує.
 Бог став міняйлом, в гаслах чин втонує,
 Лиш манівцями дум десь Істина плазує...
 Скривився Світ в гримасі і зітхнув –
 В льохах Його вже Людство тріумфує!

24 липня 2018 р.

ЦЛУНОК

Зціли мене отруйним поцілунком,
Що самозгуби зойк лишає на губах
І поглинає зпéщеним грабунком
Твердиню волі й первородний страх.

Зп'яни собою, мов медóвим трунком,
Що захмелить табу і зна́дить на чата́х
Вартових цноти. Тремт заграє в'ю́нком
Де́сь за свідомістю, у незбагненних снах.

І обійми́. Як пензля геній, що малюнком
Милується у барвах, засмакуй в вустах
Нектар розніженого світу. Візерунком
Він закарбується в кохання скрижалях.

10 серпня 2018 р.

AVE GNOSIS!

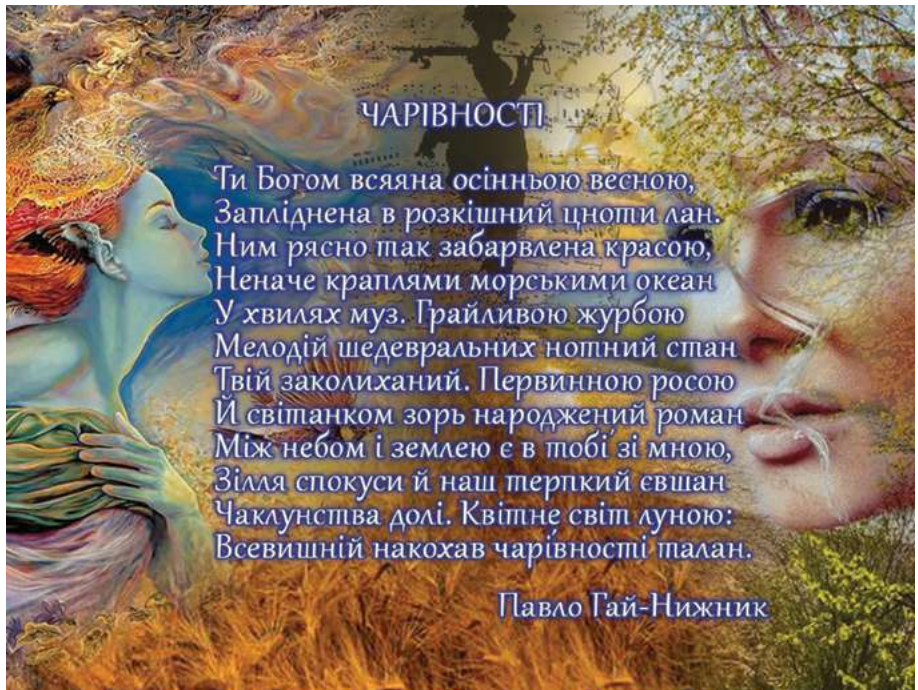
*Все найщиріше Світло – суть пітьма!
 Навколо марить блуд і гра буття убога,
 Що здатні засліпити! Не думок тюрма
 Ти є, а благість Самопізнання. Дорога,
 Що в Дух встеляється! Ужиті крадькома
 Дихання Вічності і чистий Пломінь Бога
 Як сховок Непорочності. Знання усі трима
 У відображенні Себе. Світогляд некролога
 Людини-тіла й Сяйво-нагорода, де нема
 Гріха прокляття Істини. Шлях від порога
 Різдва Душі в Осанну Пізнання! Ти є пряма
 Зоря Просвітлення й Прозріння перемога!*

Павло Гай-Нижник

AVE GNOSIS!

Все найщиріше Світло – суть пітьма!
Навколо марить блуд і гра буття убога,
Що здатні засліпити! Не думок тюрма
Ти є, а благість Самопізнання. Дорога,
Що в Дух встеляється! Ужиті крадькома
Дихання Вічності і чистий Пломінь Бога
Як сховок Непорочності. Знання усі трима
У відображенні Себе. Світогляд некролога
Людини-тіла й Сяйво-нагорода, де нема
Гріха прокляття Істини. Шлях від порога
Різдва Душі в Осанну Пізнання! Ти є пряма
Зоря Просвітлення й Прозріння перемога!

17 серпня 2018 р.

ЧАРІВНОСТІ

Ти Богом всяяна осінньою весною,
Запліднена в розкішний цноти лан.
Ним рясно так забарвлена красою,
Неначе краплями морськими океан
У хвилях муз. Грайливою журбою
Мелодій шедевральних нотний стан
Твій заколиханий. Первинною росою
Й світанком зорь народжений роман
Між небом і землею є в тобі зі мною,
Зілля спокуси й наш терпкий євшан
Чаклунства долі. Квітне світ луною:
Всевишній накохав чарівності палан.

Павло Гай-Нижник

ЧАРІВНОСТІ

Ти Богом всяяна осінньою весною,
Запліднена в розкішній цноти лан.
Ним рясно так забарвлена красою,
Неначе краплями морськими океан
У хвилях муз. Грайливою журбою
Мелодій шедевральних нотний стан
Твій заколиханий. Первинною росою
Й світанком зорь народжений роман
Між небом і землею є в тобі зі мною,
Зілля спокуси й наш терпкий євшан
Чаклунства долі. Квітне світ луною:
Всевишній накохав чарівності талан.

16 вересня 2018 р.

СМЕРТЬ

Смерть – ненаситна, харч її – життя...
Підступна гра і круговерть природи.
Точить ножі довічні в схованці буття
Пітьми глибінь на світанкові вроди
Й всесвітня пастка – шлях невороття.
З праху у прах. Довічний сенс угоди
Між Тризною й Різдом (без каяття).
Лиш вічний Дух пульсує з осолоди
Й наспівує святе й нечутне напуття
Приреченим. І ще – Божественії оди.

Павло Гай-Нижник

СМЕРТЬ

Смерть – ненаситна, харч її – життя...
Підступна гра і круговерть природи.
Точить ножі довічні в схованці буття
Пітьми глибінь на світанкові вроди
Й всесвітня пастка – шлях невороття.
З праху у прах. Довічний сенс угоди
Між Тризною й Різдом (без каяття).
Лиш вічний Дух пульсує з осолоди
Й наспівує святе й нечутне напуття
Приреченим. І ще – Божественії оди.

17 вересня 2018 р.

ВЛАДА

Влада звагітнює уся нестерпну спрагу,
 Що вгамувати кличе досхочу свавілля
 Людино-трону чи юрби, і варить брата
 Дурману пустки душ та пастки ошаління
 Від марева оман. Розпустство пише сагу
 П'яного божества, а приворотне зілля
 Бодяжить гріх гріха! Спокуса п'є наснагу
 З сліпих блаженних й зрячого підпілля
 Привладних пестунів й відригує зневагу
 До матки-трутня в ній. Липке недопадіння
 Плазунів гидких ширяє ницість і відвагу
 У простір несвідомого. Волає божевілля
 У вирі ненаситності до панівного змагу
 З природою вінця жаги! Терпке похмілля
 Чавить задухою ество, згодує виснагу
 І зцідить врешті в ніч всевладне породілля...

Павло Гай-Нижник

ВЛАДА

Влада звагітнює уся нестерпну спрагу,
Що вгамувати кличе досхочу́ свавілля
Людино-трону чи юрби, і варить брагу
Дурману пустки душ та пастки опаління
Від марева оман. Розпутство пише сагу
П'яного божества, а приворотне зілля
Бодяжить гріх гріха! Спокуса п'є наснагу
З сліпих блаженних й зрячого підпілля
Привладних пестунів й відригує зневагу
До матки-трутня в ній. Липке недопадіння
Плазунів гидких ширяє ницість і відвагу
У простір несвідомого. Волає божевілля
У вирі ненаситності до панівного змагу
З природою вінця жаги! Терпке похмілля
Чавить задухою єство, згодовує виснагу
І зцідить врешті в ніч всевладне породілля..

27 вересня 2018 р.

ТЛО

Всмак доля взяла нас і вичавла́
Зцілована у прірві. Хай – пролог!
Весь рай уяв – дарма́. Вона тягла́
Між пустки зорь на дні перестог
Єство людське. Ніч п'яна вибігла
У пастку тиші (здичавілий смог
Навколишньої мряки). Людська гра
В зойк впала мить удаваних вимог
І згинула у ній. Душа! Перемогла
Пологи таїнства й любов? Є Бог
В пелюстках офірованого дна?
Чи в тлі кохання – вічний епілог.

Мавло Гай-Нижник

ТЛО

Всмак доля взяла нас і ви́чавла
Зцілована у прірві. Хай – пролог!
Весь рай уяв – дарма́. Вона тягла́
Між пустки зорь на дні перестог
Єство людське. Ніч п'яна вибігла
У пастку тиші (здичавілий смог
Навколишньої мряки). Людська гра
В зойк впала мить удаваних вимог
І згинула у ній. Душа! Перемогла
Пологи таїнства й любов? Є Бог
В пелюстках офірованого дна?
Чи в тлі кохання – вічний епілог.

30 листопада 2018 р.

НЕОФІТКА-КВІТКА

Спустились цяточки зорі
Веснянками на личко квітки.
Осінім сонцем десь вгорі
Змилоує хтось світ нізвідки
В останніх пестоцях. У грі
Сніжинок первісних сусідки
Вже мерехтять, мов ліхтарі,
Зіркі – небесні маргаритки
І доцвітають хтивісто. В порі
Обіймів зимних ворожбитки
Чаклюють з неба. Й байкарі
Вітру шепочуть оповідки
Про дні останні в кольорі.
Холодних поцілунків свідки
Вони в засніженій журі
Чека́ воскресність неофітки.

Павло Гай-Нижник

НЕОФІТКА-КВІТКА

Спустились цяточки зорі
Веснянками на личко квітки.
Осіннім сонцем десь вгорі
Змилоує хтось світ нізвідки
В останніх пестошах. У грі
Сніжинок первісних сусідки
Вже мерехтять, мов ліхтарі,
Зіркі – небесні маргаритки
І доцвітають хтивісто. В порі
Обіймів зимних ворожбитки
Чаклюють з неба. Й байкарі
Вітри шепочуть оповідки
Про дні останні в кольорі.
Холодних поцілунків свідки
Вони в засніженій журі
Чека́ воскресність неофітки.

12 грудня 2018 р.

НЕ ПИТАЙ

*Не питає де цілунком з'єднав небокрай
Поміж нами серця в оберемок любові.
Погортай весен сьїє й променево читай
Затамовані думи легенд смарагдіві
Про наш рай і гру доль. Уві сні пригадай
Мрій офіри й зорінь світу душ волошкові.
Розплітай візерунки, в барвах таїн пізнай
Сенс кохання й життя, схови щастя казкові.*

Павло Гай-Нижник

НЕ ПИТАЙ

Не питай де цілунком з'єднав небокрай
Поміж нами серця в оберемок любові.
Погортай весен сяйв й променево читай
Затамовані думи легенд смарагдові
Про наш рай і гру доль. Уві сні пригадай
Мрій офіри й зорінь світу душ волошкові.
Розплітай візерунки, в барвах таїн пізнай
Сенс кохання й життя, схови щастя казкові.

15 грудня 2018 р.

ЕПІКА ЖИТТЯ

Між видимим й незнаним меж немає –
 Жевріє лиш ілюзія, епічність тла Буття
 Й клоака будуарних хтив куцо горлас
 Про велич нищих. Гра в блудне сповиття
 Тваринної фесрії задухою волас і конас
 У тому зашморзі душа. Пізнання ж окуття
 Вир розуму в кайданах скутих дум тримає
 Й в розпусті мрій. Шлях світосприйняття
 Ззубиєся в буднях й златі. Мудрість вимирає,
 Вбива у метушні любов, рає боговідчуття
 Природи Людства. Знань глибінь здолає
 Сакральність Неба тайн, земного сенс Життя.

Павло Гай-Нижник

ЕПІКА ЖИТТЯ

Між видимим й незнаним меж немає –
Жевріє лиш ілюзія, епічність тла Буття
Й клоака будуарних хтив куцо горлає
Про велич нищих. Гра в блудне сповиття
Тваринної феєрії задухою волає і конає
У тому зашморзі душа. Пізнання ж окуття
Вир розуму в кайданах скутих дум тримає
Й в розпусті мрій. Шлях світосприйняття
Згубився в буднях й златі. Мудрість вимирає,
Вбива у метушні любов, рве боговідчуття
Природи Людства. Знань глибінь здолає
Сакральність Неба тайн, земного сенс Життя.

16 грудня 2018 р.

A surreal, ethereal landscape. In the upper right, a hand holds a glowing globe with a rainbow arching over it. To the left, a bright sunburst illuminates a landscape with mountains and a tree. The bottom left shows a view of Earth from space. The background is a dark, starry sky.

ЦНОТА РОСИ

*На пальців кінчиках тримá цноту роси
І пещу світ джерельних див. Господні
Світанки Всесвіту у ній і пéрвісні часи
Злилися в краплю Бога. В цій безодні
Тремтять вікі тайн буття і Неба епоси
Вчаровані в прозорий перл. Природні
Смаки життя і геном чистоти краси
В ній закодовані, всі чáри первородні.*

Павло Гай-Нижник

ЦНОТА РОСИ

На пальців кінчиках трима́ цноту роси
І пещу світ джерельних див. Господні
Світанки Всесвіту у ній і первісні часи
Злилися в краплю Бога. В цій безодні
Тремтять вікі́ таїн буття і Неба епоси
Вчаровані в прозорий перл. Природні
Смаки життя і геном чистоти краси
В ній закодовані, всі чари первородні.

9 січня 2019 р.

ДУХ СУЩОГО

Злетів з небес він, струшуючи вись,
Аж Небо спорожніло й завиття
Блукало схоластично як колись,
Ще за часів світанків сповиття...
У хаосі ж отім вже зародкова вись
Бездумно теліпала майбуття
Розпоміж зорь і пилу. Ухопивсь
За краплю Всесвіту і долі маяття,
Таємний дух Всевишнього і чийсь
Безмежний подих з свого окуття
Занурив Землю в шлюб. І зачались
В лоні її пологи. Тремт серцебиття
І велич Суцього пройняли все наскрізь.
Бездні морок згинув. Паростки буття
Розмаєм барв розсипли й запліднивсь
В ній гріх й любов, дар смерті і життя.

Павло Гай-Нижник

ДУХ СУЩОГО

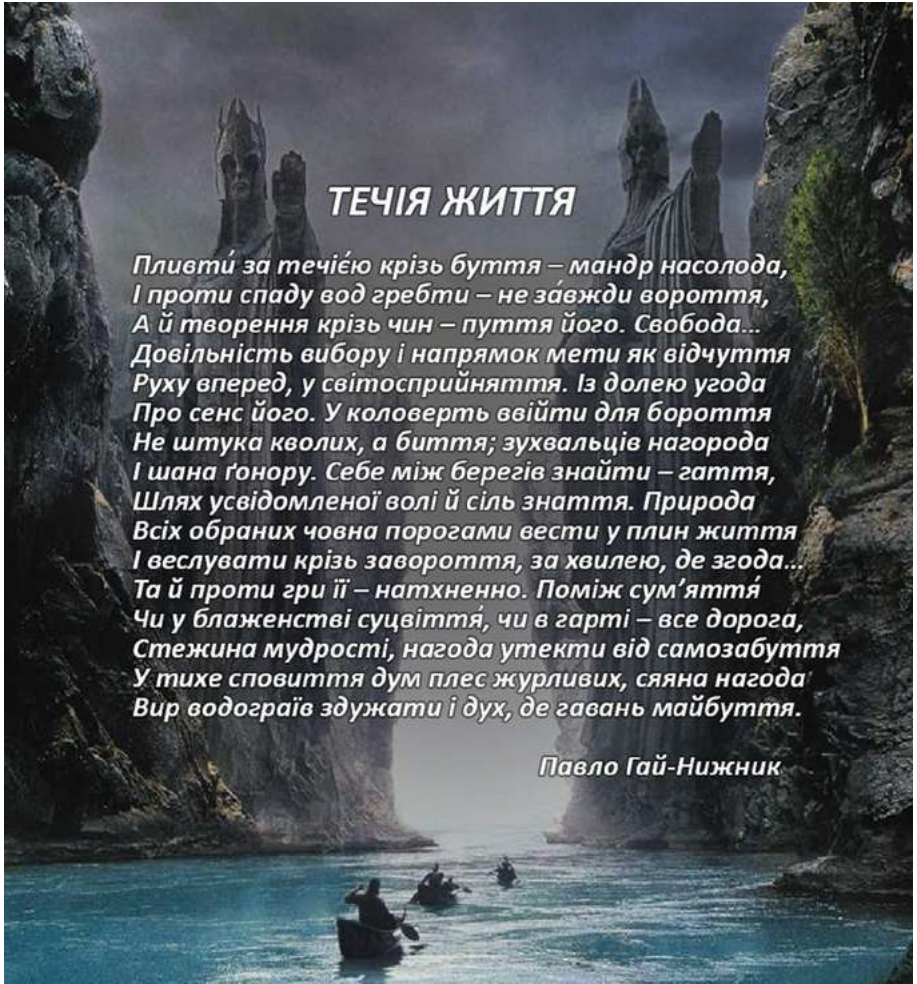
Злетів з небес він, струшуючи вись,
Аж Небо спорожніло й завиття́
Блукало схоластично як колись,
Ще за часів світанків сповиття...
У хаосі ж отім вже зародко́ва вісь
Бездумно теліпа́ла майбуття
Розпо́між зорь і пилу. Ухопивсь
За краплю Всесвіту і долі маяття,
Таємний дух Всевишнього і чийсь
Безмежний подих з свого окуття
Занурив Землю в шлюб. І зачались
В лоні її пологи. Тремт серцебиття
І велич Суцього пройняли все наскрізь.
Бездні морок згинув. Паростки буття
Розмаєм барв розсіпли й запліднивсь
В ній гріх й любов, дар смерті і життя.

30 січня 2019 р.

ТЕЧІЯ ЖИТТЯ

*Пливті за течією крізь буття – мандр насолода,
І проти спаду вод гребти – не завжди вороття,
А й творення крізь чин – пуття його. Свобода...
Довільність вибору і напрямок мети як відчуття
Руху вперед, у світосприйняття. Із долею угода
Про сенс його. У коловерть ввійти для бороття
Не штука кволих, а биття; зухвальців нагорода
І шана гонору. Себе між берегів знайти – гаття,
Шлях усвідомленої волі й сіль знаття. Природа
Всіх обраних човна порогами вести у плин життя
І веслувати крізь завороття, за хвилию, де згода...
Та й проти гри її – натхненно. Поміж сум'яття
Чи у блаженстві суцвіття, чи в гарті – все дорога,
Стежина мудрості, нагода утекти від самозабуття
У тихе сповиття дум плес журливих, сяяна нагода
Вир водограїв здужати і дух, де гавань майбуття.*

Павло Гай-Нижник

ТЕЧІЯ ЖИТТЯ

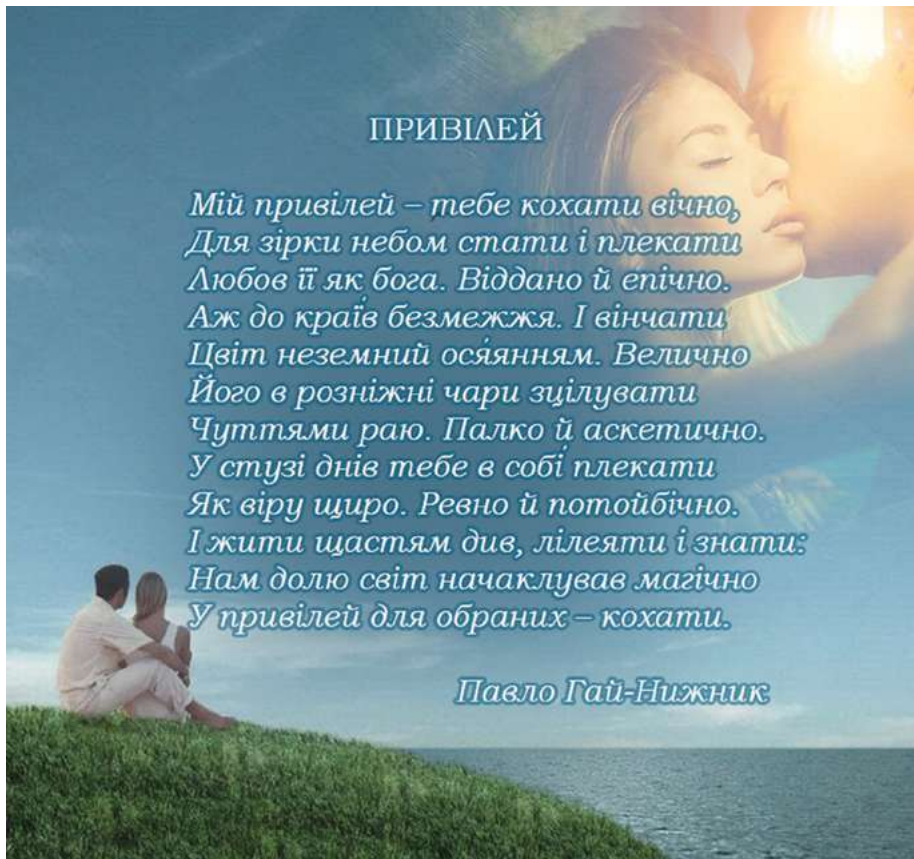
Пливти́ за течією крізь буття – мандр насолода,
І проти спаду вод гребти – не завжди вороття,
А й творення крізь чин – пуття його. Свобода...
Довільність вибору і напрямок мети як відчуття
Руху вперед, у світосприйняття. Із долею угода
Про сенс його. У коловерть ввійти для бороття
Не штука кволих, а биття; зухвальців нагорода
І шана гонору. Себе між берегів знайти – гаття,
Шлях усвідомленої волі й сіль знаття. Природа
Всіх обраних човна порогами вести у плин життя
І веслувати крізь завороття, за хвилию, де згода...
Та й проти гри її – натхненно. Поміж сум'яття́
Чи у блаженстві суцвіття́, чи в гарті – все дорога,
Стежина мудрості, нагода утекти від самозабуття
У тихе сповиття́ дум плес журливих, сяяна нагода
Вир водограїв здужати і дух, де гавань майбуття.

10 лютого 2019 р.

ПРИВІЛЕЙ

*Мій привілей – тебе кохати вічно,
Для зірки небом стати і плекати
Любов її як бога. Віддано й епічно.
Аж до країв безмежжя. І вінчати
Цвіт неземний осяянням. Велично
Його в розніжні чари зцілювати
Чуттями раю. Палко й аскетично.
У стусі днів тебе в собі плекати
Як віру щиро. Ревно й потойбічно.
І жити щастям див, ліляти і знати:
Нам долю світ начаклував магічно
У привілей для обраних – кохати.*

Павло Гай-Нижник

ПРИВІЛЕЙ

Мій привілей – тебе кохати вічно,
Для зірки небом стати і плекати
Любов її як бога. Віддано й епічно.
Аж до країв безмежжя. І вінчати
Цвіт неземний осяянням. Велично
Його в розніжні чари зцілувати
Чуттями раю. Палко й аскетично.
У стусі днів тебе в собі плекати
Як віру щиро. Ревно й потойбічно.
І жити щастям див, ліляти і знати:
Нам долю світ начаклував магічно
У привілей для обраних – кохати.

3 березня 2019 р.

ВИДІННЯ

День ночі настає пророчий,
Враз вимкне світло в небесах
У мить одну таємний кормчий,
Росте бо пліснява в серцях
Рясною пошестю. Охочий
Торує люд примарний шлях
І ліпить пустку сліпий зодчий
Під оплески юрби в потьмах
Мізків отруєних. Дім отчий
Діти знебожать, зтруть у прах.
Зів'яне в душах сад урочий
Й страху не буде у гріхах...
Лиш глас знімільий і співочий
Віщатиме про тихий жах...

Павло Гай-Нижник

ВИДІННЯ

День ночі настає пророчий,
Враз вимкне світло в небесах
У мить одну таємний кормчий,
Росте бо пліснява в серцях
Рясною пошестю. Охочий
Торує люд примарний шлях
І ліпить пустку сліпий зодчий
Під оплески юрби в потьмах
Мізків отруєних. Дім отчий
Діти знебожать, зтруть у прах.
Зів'яне в душах сад урочий
Й страху не буде у гріхах...
Лиш глас знімілий і співочий
Віщатиме про тихий жах...

5 березня 2019 р.

РЕКВІЕМ

Я все ще бачу погляд твій й рух вії
І зачаровано у снах зливається вустами
Буревії! Незнаний більше. Зчитано сувій!
Ми вже ніколи не зустрінемося. Снами
Я ще цілую образ твій. З небес мене зірїй
І сніг навколо двох. Тїнь мертва є із нами
У надземельній прїрві! В сутїнь сльозовїй
Любовї чистої. Ми – впали пелюсткїми...

Коханий! Уявлено в душі заламану галўзку.
Не знаю я. Здолати як над тугою борню
І здушливу розвїяти приреченостї згустку
Й прошепотїти сповїддїю: увічноно люблю.

Приречено маюю вкотре погляд твій
В картинї пам'ятї, розхристанїй роками.
Незречено живу в минулїм наших мрїй
Й гортає спогад допесїтїю вітряками
Світлин калейдоскопи. Без нових надїй.
Вони розвїялися світлом й небесами,
А я несамовито тужу в самотї нїмїй
По смутку й радощам на двох. За нами.

Коханий! На серці маю зїрану пелюстку.
Не знаю. Як оминутї ночї чи радїти дню,
І сил немає домолитися крїзь пустку
Про те, хоч раз їще, що я тебе люблю...

Павло Гай-Нижник

РЕКВІЄМ

Я все ще бачу погляд твій й рух вій
 І зачаровано у снах зливається вустами
 Буревій! Незнаний більше. Зчитано сувій!
 Ми вже ніколи не зустрінемося. Снами
 Я ще цілую образ твій. З небес мене зігрій
 І сніг навколо двох. Тінь мертва є із нами
 У надземельній прірві! В сутінь сльозовій
 Любові чистої. Ми – впали пелюстками...

Коханий! Уявлено в душі заламану галузку.
 Не знаю я. Здолати як над тугою борню
 І здушливу розвіяти приреченості згустку
 Й прошепотіти сповіддю: увічно люблю.

Приречено малюю вкотре погляд твій
 В картині пам'яті, розхристаній роками.
 Незречено живу в минулім наших мрій
 Й гортає спогад долесвіту вітряками
 Світлин калейдоскопи. Без нових надій.
 Вони розвіялися світлом й небесами,
 А я несамовито тужу в самоті німій
 По смутку й радощам на двох. За нами.

Коханий! На серці маю зірвану пелюстку.
 Не знаю. Як оминати ночі чи радіти дню,
 І сил немає домолитися крізь пустку
 Про те, хоч раз іще, що я тебе люблю...

15 березня 2019 р.

ГЕНОЦИД

Відчуй присутність зла,
 Ми – в землю врощені,
 І впадем перегноем тла
 Німі замертво й зморщені
 У плоть її. Стигли тіла...
 А душі, в добре зрошені,
 Чи є насінням? Для гріха
 Там сіячем зпорошені
 Зерна чого? І хто це зна?
 Всі до життя запрошені...
 Любов зколуплена була
 З сердець дитячих і в вогні
 На долю попелом лягла
 Смерть обійняти у різдві.

А блуд на пошук нарекла
 Спрага наживи. І в борні
 За істину оман зросла
 Квітка буття чи лан стерні?
 Світанок зорь ніч заплела.
 Та вже не кожен у весні
 Зустріне сяйво. Відцвіла
 Й зів'яла іскра. Згасли дні.
 Людина в морок відійшла...
 В несамопитій цій війні
 Долає світ безмежна мла.
 Добро ж і зло ведуть пісні,
 Що вічність людству замала
 Й колиску вб'ожено в труні.

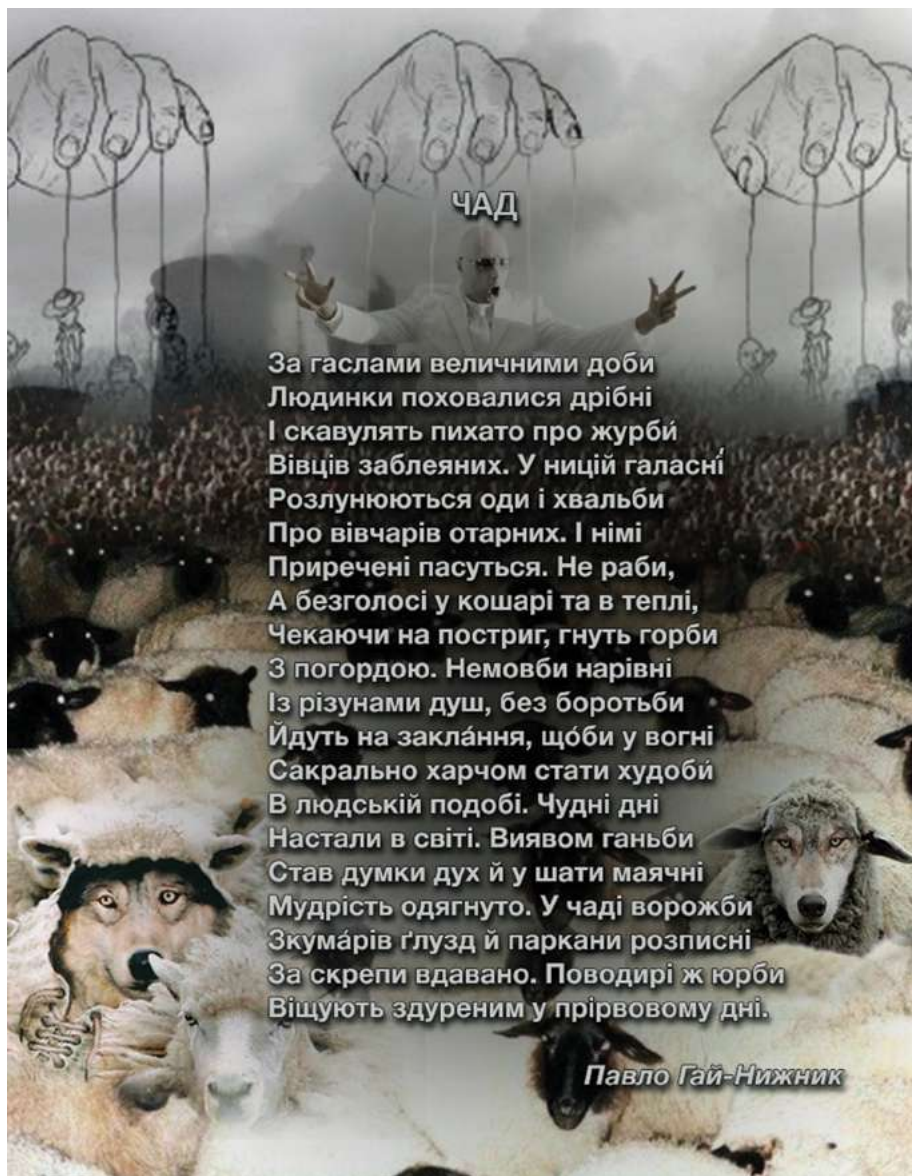
Павло Гай-Нижник

ГЕНОЦИД

Відчуй присутність зла,
 Ми – в землю врощені,
 І впадемо перегноем тла
 Німі замертво й зморщені
 У плоть її. Стиглі тіла...
 А душі, в добре зрошені,
 Чи є насінням? Для гріха
 Там сіячем зпорошені
 Зерна чого? І хто це зна?
 Всі до життя запрошені...
 Любов зколуплена була
 З сердець дитячих і в вогні
 На долю попелом лягла
 Смерть обійняти у різдві.

А блуд на пошук нарекла
 Спрага наживи. І в борні
 За істину оман зросла
 Квітка буття чи лан стерні?
 Світанок зорь ніч заплела.
 Та вже не кожен у весні
 Зустріне сяйво. Відцвіла
 Й зів'яла іскра. Згасли дні.
 Людина в морок відійшла...
 В несамовитій цій війні
 Долає світ безмежна мла.
 Добро ж і зло ведуть пісні,
 Що вічність людству замала
 Й колиску вбожено в труні.

6 квітня 2019 р.

ЧАД

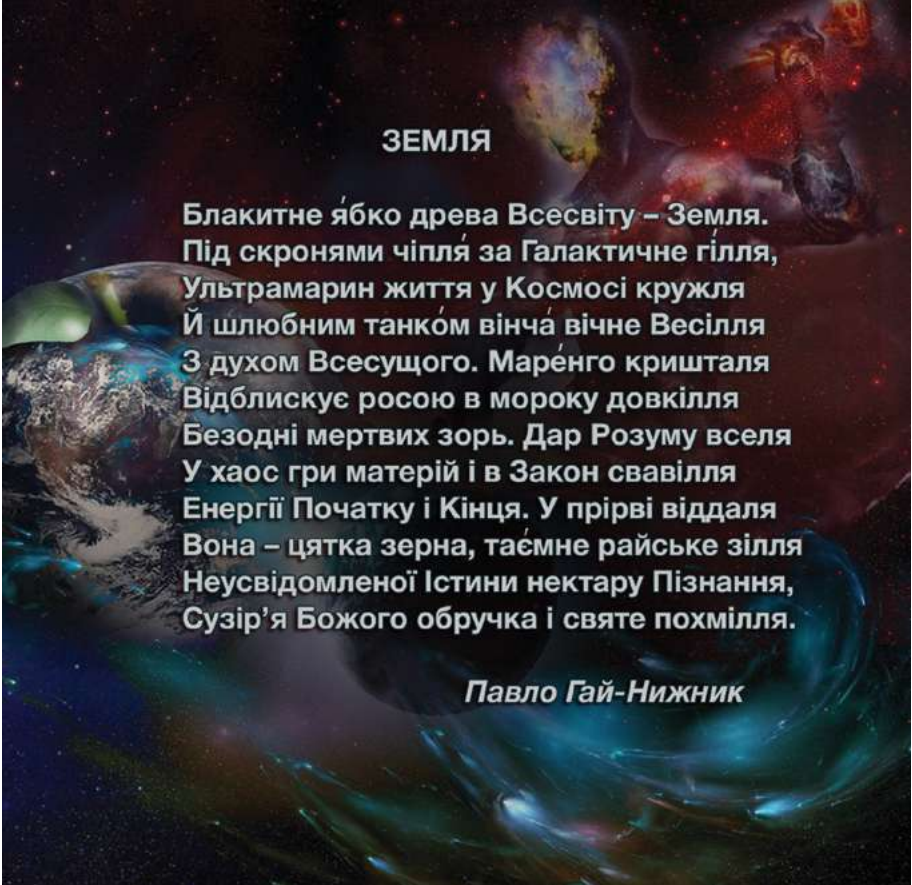
За гаслами величними доби
 Людинки поховалися дрібні
 І скавулять пихато про журбі
 Вівців забляених. У ницій галасні
 Розлунюються оди і хвальби
 Про вівчарів отарних. І німі
 Приречені пасуться. Не раби,
 А безголосі у кошарі та в теплі,
 Чекаючи на постриг, гнуть горби
 З погордою. Немовби нарівні
 Із різунами душ, без боротьби
 Йдуть на заклання, щоби у вогні
 Сакральню харчом стати худоби
 В людській подобі. Чудні дні
 Настали в світі. Виявом ганьби
 Став думки дух й у шати маячні
 Мудрість одягнуто. У чаді ворожби
 Зкумарів глудз й паркани розписні
 За скрепи вдавано. Поводирі ж юрби
 Віщують здуреним у прірвовому дні.

Павло Гай-Нижник

ЧАД

За гаслами величними доби
 Людинки поховалися дрібні
 І скавулять пихато про журби́
 Вівців забляених. У ниці́й галасні́
 Розлунюються оди і хвальби
 Про вівчарів отарних. І німі
 Приречені пасуться. Не раби,
 А безголосі у кошарі та в теплі,
 Чекаючи на постриг, гнуть горби
 З погордою. Немовби нарівні
 Із різунами душ, без боротьби
 Йдуть на заклання, щоби у вогні
 Сакральню харчом стати худоби́
 В людській подобі. Чудні дні
 Настали в світі. Виявом ганьби
 Став думки дух й у шати маячні
 Мудрість одягнуто. У чаді ворожби
 Зкумарів глузд й паркани розписні
 За скрепи вдавано. Поводирі ж юрби
 Віщують здуреним у прірвовому дні.

14 квітня 2019 р.

ЗЕМЛЯ

Блакитне ябко древа Всесвіту – Земля.
Під скронями чіпля за Галактичне гілля,
Ультрамарин життя у Космосі кружля
Й шлюбним танком вінча вічне Весілля
З духом Всесущого. Маренго кришталя
Відблискує росою в мороку довкілля
Бездні мертвих зорь. Дар Розуму вселя
У хаос гри матерій і в Закон свавілля
Енергії Початку і Кінця. У прірві віддаля
Вона – цятка зерна, таємне райське зілля
Неусвідомленої Істини нектару Пізнання,
Сузір'я Божого обручка і святе похмілля.

Павло Гай-Нижник

ЗЕМЛЯ

Блакитне я́бло древа Всесвіту – Земля.
Під скронями чіпля за Галактичне гілля,
Ультрамарин життя у Космосі кружля
Й шлюбним танко́м вінча́ вічне Весілля
З духом Всесущого. Марéнго кришталя
Відблискує рососою в мороку довкілля
Бездні мертвих зорь. Дар Розуму вселя
У хаос гри матерій і в Закон свавілля
Енергії Початку і Кінця. У прірві віддаля
Вона – цятка зерна, таємне райське зілля
Неусвідомленої Істини нектару Пізнання,
Сузір'я Божого обручка і святе похмілля.

16 квітня 2019 р.

ДИТЯ І ВІВТАРІ ЮРБИ

У пошуках одвічних манівців,
 Де порожнечі кухоль повний п'ється,
 Дитя навколішки посеред вівтарів
 Стоїть собі і серце його б'ється
 Відгомоном луни гласу людців
 Із пусткою у душах. Гріх плюється,
 Що на долонцях тих крихти хлібців
 Та сіль сльози для світу подається.

А він ся дивить й тягне з гаманців
 Маляті гріш. Сумління продається
 Й купується на гульбищі співців
 Марнот життя. Трясовиною лється
 У венах смак вина у пастку блуду слів
 І в чрева харч. Телець злотий пасється
 На луках дум. А з агнців та женців
 Зажерливість презирливо сміється,

Паскудить та зживає. Час жерців
 Божків земних удавано святиться
 У доброчин гордині й блиск творців
 Хтивості благ. Дух істини цькується,
 Любов жевріє, став в чесноті гнів,
 А милосердя слабкістю зовється.
 Безликий люд пророцтва ж не узрів,
 Юрбою дар дитяти не збагнеться.

30 квітня 2019 р.

ТИША

Буває, Тиша стогне, мов могила
І рве безодню, наче долі крик.
У згустку пустки причаїлась сила
Грому подібна, скуті сміх і рик
Дихання Незбагненого й вітрила
Прірви страхів. Розп'ятий еретик
Молитви черева Бога. Спорожніла
Уява розуму, де часу лік враз зник.
Осяжне зчавлено в Ніццо, уже завіла
Мить жаху спів як мовчазний різник.
В ній смерть себе вродила і зніміла:
Нову симфонію там пише Чарівник.

Павло Гай-Нижник

ТИША

Буває, Тиша стогне, мов могила
І рве безодню, наче долі крик.
У згустку пустки причаїлась сила
Грому подібна, скуті сміх і рик
Дихання Незбагненого й вітрила
Прірви страхів. Розп'ятий єретик
Молитви чрева Бога. Спорожніла
Уява розуму, де часу лік враз зник.
Осяжне зчавлено в Ніщо, уже зави́ла
Мить жаху спів як мовчазний різник.
В ній смерть себе вродила і зніміла:
Нову симфонію там пише Чарівник.

5 травня 2019 р.

ВСЕ В СВІТ ЗГУСТИЛОСЯ

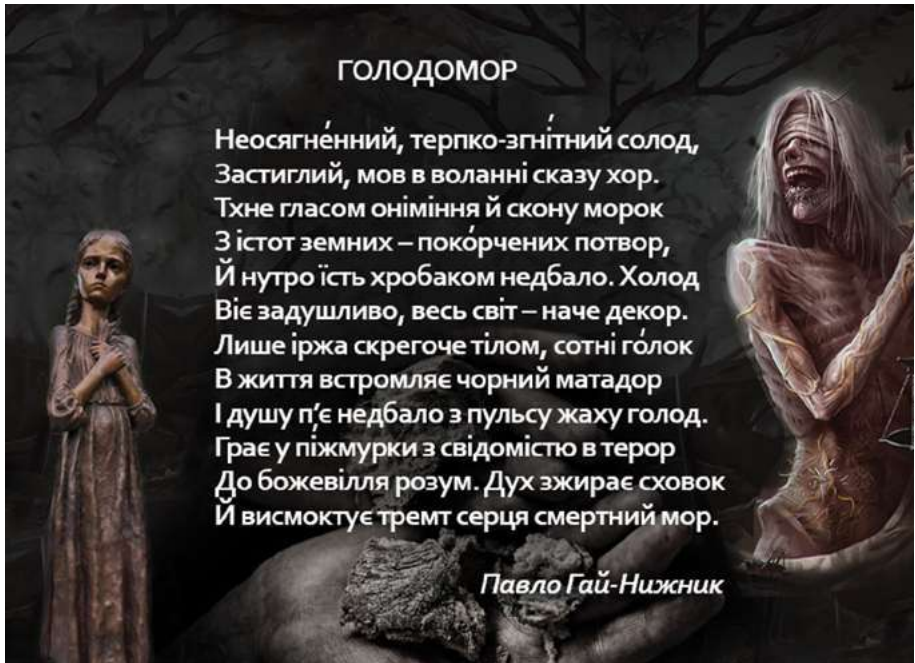
Все в світ згустилося у виворіт з безодні,
Повз сяйво і чрез тло. Без зламаної тіні.
Примарні зло й добро в естві єдинородні
З безчасся віку. Прірви пульс в склепінні
Мережива незнаного. Такі ігри Господні:
В зляганні смерті і життя. Епічні і нетлінні
Й без сентиментів. Ввічнено природні...
Чуття ж і дух чомусь у дар – лише людині.

30 червня 2019 р.

ГОЛОДОМОР

Неосягнѣний, терпко-згнїтний солод,
Застиглий, мов в воланнї казу хор.
Тхне гласом онїмїння й скону морок
З їстот земних – покóрчених потвор,
Й нутро їсть хробаком недбало. Холод
Вїє задушливо, весь свїт – наче декор.
Лише їржа скрегоче тїлом, сотнї гóлок
В життї встромляє чорний матадор
І душу п'є недбало з пульсу жаху голод.
Грає у пїжмурки з свїдомїсто в терор
До божевїлля розум. Дух зжирає сховок
Й висмоктує тремт серця смертний мор.

Павло Гай-Нижник

ГОЛОДОМОР

Неосягнєнний, терпко-згнїтний солод,
Застиглий, мов в воланні сказу хор.
Тхне гласом онїміння й скону морок
З істот земних – покорчєних потвор,
Й нутро їсть хробаком недбало. Холод
Вїє задушливо, весь свїт – наче декор.
Лише їржа скрегоче тїлом, сотні гóлок
В життя встромляє чорний матадор
І душу п'є недбало з пульсу жаху голод.
Грає у пїжмурки з свїдомїстю в терор
До божевїлля розум. Дух зжирає сховок
Й висмоктує тремт серця смертний мор.

19 липня 2019 р.

ЛЮДИНА

Скарби всі світу – розум і любов,
Мозок й душа – початок і кінець.
Людина як сплетінь першооснов
Сумління і гріха. Блаженний мрець
З народження. Оман та молитов
Крізь час і простір чадо та творець.
Створіння думки й мрії, богослов,
Руїнник і буття наріжний камінець.
Єдина між істот, натхненна до будов
Прекрасного. Мистецтва промінець
І духу співчуття. Вигадник вір й обмов.
Вир протирич. Природи дар й вінець.

29 липня 2019 р.

КАМІННЯ

Я знаю: камені уміють говорити,
Кричати, плакати і зтужено молити.
Вони – як вічність, часу варта й злам,
Як оповідь і сповідь про землян богам.
Розкидані між душ, наче могильні плити,
Скрижалі сенсу в них і заповіт творити
Приречено їм нетлінно мудрих істин храм.
Каміння не мовчать. Нагадують гріхам,
Що люди – праху дух, дар пізнання і жити,
А світ під небом – метушня й сповитий
Клубок марнот. Плинність святих оман.
І кожен камінь – монумент всім нам.

Павло Гай-Нижник

КАМІННЯ

Я знаю: камені уміють говорити,
Кричати, плакати і зтужено молити.
Вони – як вічність, часу варта й злам,
Як оповідь і сповідь про землян богам.
Розкидані між душ, наче могильні плити,
Скрижали сенсу в них і заповіт творити
Приречено й нетлінно мудрих істин храм.
Каміння не мовчать. Нагадують гріхам,
Що люди – праху дух, дар пізнання і жити,
А світ під небом – метушня й сповитий
Клубок марнот. Плинність святих оман.
І кожен камінь – монумент всім нам.

18 серпня 2019 р.

ПОШЕСТЬ

Посеред зрячих, іноді, заціджено сліпців,
Або ж засліплених прозрінням надіб'яєш
Й вжахнешся від пошесті убогості людців,
Надщерблених зсер'єдини, і наче застигаєш
Мов тінь між сонць й з коптіння каганців.
Б'ють сказом праведним і вже собі гадаєш:
Притомність де буття, а де театр ловців
За смертними? Себе і глудз втрачаєш.

Де, часом, биль знайти, на дні яких рубців,
Коли із ним на сам чи стогнеш, чи волаєш
Поміж сумління й відчаю, між манівців?
Кришталіки зі сліз рвуть душу і вже краєш
З вен візерунок туги. В тр'омбах почуттів
Де т'улиться у пастці самота? Її, бува, шукаєш
Аби вдушити. Епіка любові й трагіка віків!
Її ти не сповідуєш! Не віриш! Не читаєш!

Чи ти – лиш блуд? О, так! Гра марень засвітів,
Чернетка непочатого роману. Геть не сяєш...
Мов долі вість. В рукописах її є злагода рядків,
Єлеєм творена для серця, нею причащаєш
Життя від гвалту бруду? Хтось бо плодить гнів,
Все штрикає ним рану. Й душу теж. Не знаєш?
Чи ти і є той хміль й питво п'янкїх трунків.
Без лірики дурман. Зцілюсь. Благословляєш?

Павло Гай-Нижник

ПОШЕСТЬ

Посеред зрячих, іноді, заціджено сліпців,
 Або ж засліплених прозрінням надибаєш
 Й вжахнешся від пошесті убогості людців,
 Надщерблених зсерєдини, і наче застигаєш
 Мов тїнь між сонць й з коптїння каганців.
 Б'ють сказом праведним і вже собі гадаєш:
 Притомність де буття, а де театр ловців
 За смертними? Себе і глузд втрачаєш.

Де, часом, бїль знайти, на дні яких рубців,
 Коли із ним на сам чи стогнеш, чи волаєш
 Поміж сумління й відчаю, між манівців?
 Кришталіки зі сліз рвуть душу і вже краєш
 З вен візерунок туги. В трóмбах почуттів
 Де тұлиться у пастці самота? Її, бува, шукаєш
 Аби вдушити. Епіка любові й трагіка віків!
 Її ти не сповїдуєш! Не віриш! Не читаєш!

Чи ти – лиш блуд? О, так! Гра марень засвітїв,
 Чернетка непчатого роману. Геть не сяєш...
 Мов долі вість. В рукописах її є злагода рядків,
 Єлеєм творена для серця, нею причащаєш
 Життя від гвалту бруду? Хтось бо плодить гнів,
 Все штрикає ним рану. Й душу теж. Не знаєш?
 Чи ти і є той хміль й питво п'янкїх трункїв.
 Без лірики дурман. Зцілюсь. Благословляєш?

2 вересня 2019 р.

ТЕАТР ДОЛІ

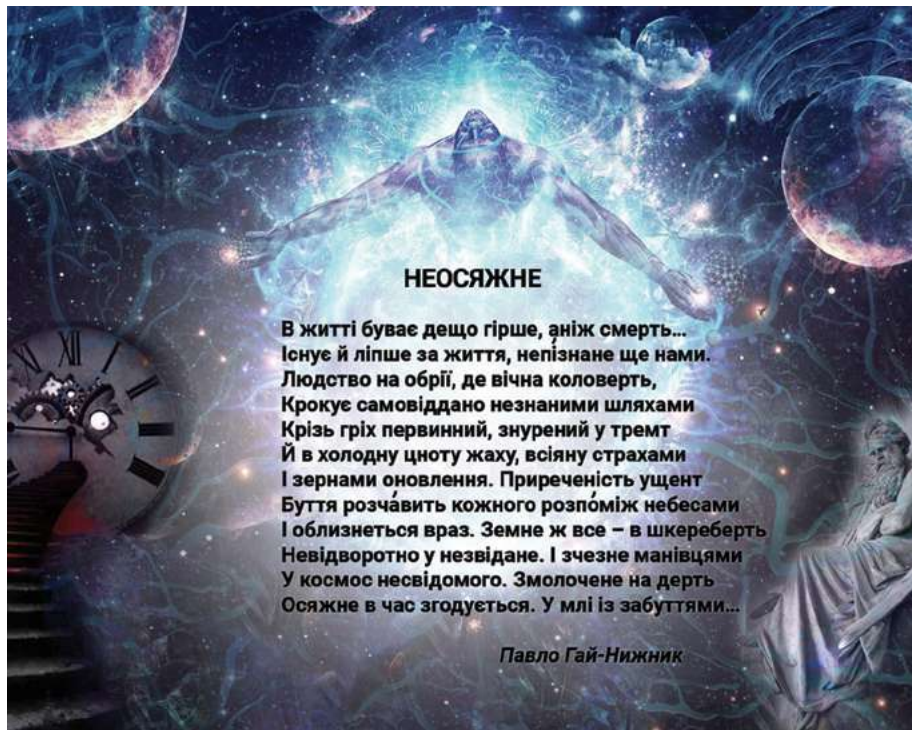
*Ми в світ ввійшли, аби зіграти ролю
В виставі велетенській і в цій грі
Трагікомедію, гримаси сміху й болю
Чорнилами хтось розписав вгорі
Окремо всім. І кожному дав волю
Миттєвий епізод звершити у порі
На сцені вічності. І генію й герою,
Людині праці й покидьку. Старі
Такі вони як шлюб зла з доброюю.
Запáляться десь й згаснуть ліхтарі
Тріумфу лицедія й лицеміра. Долю
Земних акторів зідьять вищі гробарі
Геть за лаштунки – у ефір спокою.
В театрі зміна п'єси. Й інші дзигарі.*

Павло Гай-Нижник

ТЕАТР

Ми в світ ввійшли, аби зіграти ролю
В виставі велетенській і в цій грі
Трагікомедію, гримаси сміху й болю
Чорнилами хтось розписав вгорі
Окремо всім. І кожному дав волю
Миттєвий епізод звершити у порі
На сцені вічності. І генію й герою,
Людині праці й покидьку. Старі
Такі вони як шлюб зла з добротою.
Запаляться десь й згаснуть ліхтарі
Тріумфу лицедія й лицеміра. Долю
Земних акторів зцідять вищі гробарі
Геть за лаштунки – у ефір спокою.
В театрі зміна п'єси. Й інші дзигарі.

23 жовтня 2019 р.

НЕОСЯЖНЕ

В житті буває дещо гірше, аніж смерть...
Існує й ліпше за життя, непізнане ще нами.
Людство на обрії, де вічна коловерть,
Крокує самовіддано незваними шляхами
Крізь гріх первинний, знурений у тремт
Й в холодну цноту жаху, всіяну страхами
І зернами оновлення. Приреченість уцент
Буття розчавить кожного розп'оміж небесами
І облизнеться враз. Земне ж все – в шкереберть
Невідворотно у незвідане. І зчезне манівцями
У космос несвідомого. Змолочене на дерть
Осяжне в час згодується. У млі із забуттями...

Павло Гай-Нижник

НЕОСЯЖНЕ

В житті буває дещо гірше, аніж смерть...
Існує й ліпше за життя, непізнане ще нами.
Людство на обрії, де вічна коловерть,
Крокує самовіддано незнаними шляхами
Крізь гріх первинний, знурений у тремт
Й в холодну цноту жаху, всіяну страхами
І зернами оновлення. Приреченість ущент
Буття розчавить кожного розп'оміж небесами
І облизнеться враз. Земне ж все – в шкереберть
Невідворотно у незвідане. І зчезне манівцями
У космос несвідомого. Змолочене на дерть
Осяжне в час згодується. У млі із забуттями...

7 листопада 2019 р.

ПЛИН

Вічне вчора...
Життя... Буде...
Завжди завтра...
Навіть без нас...

17 листопада 2019 р.

ЖНИВА ДОВІЧНІ

Через часи, крізь вічність між життями
Мандрує доля в ниву власних жнив,
У свято тризни неосяжними шляхами
В мить нескінченну. Янгол засурмив
У чреві Альфи знов різдва глосами,
Й в луні Омеги вій рух вже убив
Заздалегідь призначено. Страстями.
Наріжне втілене не в рай, що уявив
Розум, уявлений страхами й манівцями,
А в незбагненному, що мав і загубив:
Хто годівничий пса? Що є за каяттями?
Де по́тайки у лабіринті сенс спочив?
І чи він був у коловерті між смертями...
Хіба на мить. Враз сплив й благословив
Усіх цілованих і обережених чуттями.
І не кажіть: він нас колись любив...
Я вас кохатиму довічно й до безтями,
Так, наче знов мій дух Бог воскресив.

Павло Гай-Нижник

ЖНИВА ДОВІЧНІ

Через часи, крізь вічність між життями
Мандрує доля в ниву власних жнив,
У свято тризни неосяжними шляхами
В мить нескінченну. Янгол засурмив
У чреві Альфи знов різдва глосами,
Й в луні Омеги вій рух вже убив
Заздалегідь призначено. Страстями.
Наріжне втілене не в рай, що уявив
Розум, уявлений страхами й манівцями,
А в незбагненному, що мав і загубив:
Хто годівничий пса? Що є за каяттями?
Де по́тайки у лабіринті сенс спочив?
І чи він був у коловерті між смертями...
Хіба на мить. Враз сплив й благословив
Усіх цілованих і обережених чуттями.
І не кажіть: він нас колись любив...
Я вас кохатиму довічно й до безтями,
Так, наче знов мій дух Бог воскресив.

13 грудня 2019 р.

ЗМІСТ

<i>Війна</i>	5
<i>Пора весни, кохана</i>	7
<i>Матриця</i>	9
<i>Спокута людства - усмішка дитини</i>	11
<i>За Вітчизну хтось воює, хтось – Вітчизною торгує!</i>	13
<i>Про чорне і сіре</i>	15
<i>Геть із юрби!</i>	17
<i>Діалектика (з тобою / без тебе)</i>	19
<i>Про щастя</i>	21
<i>Твоя зухвалість роздягнула ніч</i>	23
<i>Прощальний лист. З війни</i>	25
<i>Чуття війни</i>	27
<i>Краси твоєї маєстат</i>	29
<i>До ніг твоїх все небо прихилю</i>	31
<i>Ми – обрані!</i>	33
<i>Вся наша лагідність пішла сльозами крові</i>	35
<i>До Бога в хату</i>	37
<i>Ти – найпрекрасніша із квітів!</i>	39
<i>Серце закоханих</i>	41
<i>Іспит життям</i>	43
<i>Офірування ранку-снігоцвіту</i>	45
<i>Приреченість</i>	47
<i>Неззоряні зорі</i>	49
<i>Незбагненність</i>	51
<i>Сон (Мара)</i>	53
<i>Колишні</i>	55
<i>Я полум'я в тобі-воді!</i>	57
<i>Натхнення</i>	59
<i>Ти за мене в тайні помовчи</i>	61
<i>Любов</i>	63
<i>Тобі – первісній</i>	65
<i>Океан (Життя)</i>	67
<i>Велика година</i>	69
<i>Сенс</i>	71
<i>Експресія (Оргазм Небес)</i>	73
<i>Мозаїка Апофеозу</i>	75

<i>Під веляном небес</i>	77
<i>Піснь за полеглими</i>	79
<i>Ілюзія</i>	81
<i>Зойк</i>	83
<i>Ти – Еволюція!</i>	85
<i>Мені не байдуже</i>	87
<i>Тріумф</i>	89
<i>Цілунок</i>	91
<i>Ave Gnosis!</i>	93
<i>Чарівності</i>	95
<i>Смерть</i>	97
<i>Влада</i>	99
<i>Тло</i>	101
<i>Неофітка-квітка</i>	103
<i>Не питай</i>	105
<i>Епіка Життя</i>	107
<i>Цнота роси</i>	109
<i>Дух Суцього</i>	111
<i>Течія Життя</i>	113
<i>Привілей</i>	115
<i>Видіння</i>	117
<i>Реквієм</i>	119
<i>Геноцид</i>	121
<i>Чад</i>	123
<i>Земля</i>	125
<i>Дитя і віттарі юрби</i>	127
<i>Тиша</i>	129
<i>Все в світ згустілося</i>	131
<i>Голодомор</i>	133
<i>Людина</i>	135
<i>Каміння</i>	137
<i>Пошесть</i>	139
<i>Театр долі</i>	141
<i>Неосяжне</i>	143
<i>Плин</i>	145
<i>Жнива довічні</i>	147

Літературно-художнє видання

Гай-Нижник Павло Павлович

ВІДЧУТТЯ

поезія

Оригінал-макет та обкладинка Ольги Гай-Нижник

До нової збірки поезій лауреата Міжнародної літературної премії ім. І. Кошелівця П. Гай-Нижника увійшли вірші, написані автором у 2015–2019 рр. «Відчуття» – четверта особиста збірка поезій автора. Попередніми були поетичні збірки: «Згадуй мене... Лірика кохання» (Київ, 2006), «Смак свободи... Лірика життя» (Київ, 2009) та «Плинність» (Київ, 2015).